

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 528. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

POŠTENA PRAVILA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

528

Frenk Larami

POŠTENA PRAVILA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 528

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

FAIR RULES

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 23. V 2018.

Tržište: 01. VI 2018.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – FAIR RULES

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Šerif Leopold Bolt energičnim pokretom je ugasio cigaretu i ubacio nov metak u magacin svog revolvera.

– Ne budi lud, Leo – dobacio mu je čovek koji je sedeo sa druge strane pisaćeg stola. Već duže vreme je stari Adrijan Ros sa neskrivenom brigom slušao svog prijatelja, ali sada se ta briga pretvorila u uznemirenost.

– Čuj, zašto ne odložiš taj revolver i ne поделиš partiju karata? – dobacio je. – Zar nije dobar predlog?

Bolt je zamišljeno stegao teški revolver i pogledao kroz prozor sa kojeg je imao pregled na dugu glavnu ulicu Kulidža. Sunce je bilo na zalasku i grad je mirovao u tišini, još uvek bunovan od dremeža posle zamornog, bleštavo vrelog dana pod suncem Arizone. Bilo je upaljeno samo nekoliko svetiljki, a jedna od njih gorela je ispred lažne drvene fasade saluna „Pikova dama”.

Bio je siguran da je Trejsi Hejg tamo. Svaki dan, u sumrak, on je svraćao na piće i pritom proveravao da li je sve spremno za večernju navalu gostiju. Konačno, on je bio vlasnik „Pikove dame” kao i mnogih drugih mesta u Kulidžu.

– Karte ćemo igrati drugi put, Adi – odvratio je šerif Bolt tiho. – Možda kasnije večeras.

– Leo, ne nameravaš valjda...

– Hejg je danas naredio da jedan čovek bude ubijen, jedan častan i pošten građanin – odvratio je Leopold Bolt sa prizvukom napetosti u glasu. – Ti dobro znaš zašto je Šon Vitmen ubijen, dragi prijatelju. Ceo grad to zna, zar ne? Ubijen je zato da bi Hejg mogao da stavi svoje prljave šape na Vitmenovu saobraćajnu liniju!

Adrijan Ros je plašljivo osmotrio svoga prijatelja.

– Da, ja sve to znam. Ali... Vitmen je mrtav i ne možeš ga vratiti u život.

– Naravno da ne mogu – složio se šerif i mršteći se pogledao prema salunu. – Ali, mogu da uhapsim njegovog ubicu.

– Možeš li? – upitao je Ros oštro. – Uveren sam da ne razmišljaš razumno, Leo. Pokušaj da uhapsiš Mandanga pa ćeš navući sebi na vrat celu Hejgovu bandu.

Bolt je vratio revolver u futrolu.

– Adi, ovaj grad mi nije stavio značku na grudi samo radi dekoracije.

– Da, ali nije te postavio za šerifa ni zbog toga da bi izgubio život – odvratio je na to Ros. – Dodavola, Leo, ako nećeš da misliš na sebe, pomisli na Šeri! Želiš li od nje da napraviš udovicu?

– Mislim ja na Šeri – kazao je šerif Bolt odlučno. – Mislim na nju i na drugi pošten svet u Kulidžu. Neko mora da

stane na put Hejgu i njegovim zverima, a ja sam taj koji nosi šerifsku značku.

– Čekaj, Leo – pokušao je Adi Ros još jednom kada se šerif uputio ka vratima. – Dodavola, čoveče, ne možeš poći sam! Zašto ne pitaš nekoga? Možda... može biti da ni neko od građana želeo da ti pomogne...

– I sam znaš koliko bi ih pošlo – odvrati Bolt odmahujući rukom. – Uostalom, hoćeš li ti da budeš imenovan za pomoćnika, Adi?

– Pa... ovaj... – zamucuo je Ros.

– Ostani ovde, Adi – rekao je Bolt i rukom pokazao prema peći. – Pazi da se kafa ne ohladi. Odigraćemo tu partiju pokera kada stavim Mandanga iza rešetaka – dodao je šerif i čvrstim korakom izašao u tišinu prozračnog sutona.

Nekoliko trenutaka ostao je da stoji na prašnjavom drvenom trotoaru posmatrajući grad obasjan narandžasto crvenim zracima velike plamteće kugle koja je zamicala za horizont. Reka na čijim obalama se ugnjezdio grad spuštala se sa visokih planina i vijugala kroz predeo kao zmija. Voda je bila velika prednost za sve stanovnike mesta i okoline i uticala na mnogo brži razvoj celog kraja. Tako je Kulidž vremenom postao grad na stočnom putu, stanica i odmorište za većinu goniča koji su svoja krda terali ka pijacama na severu. U sezoni dogona grad je bio preplavljen kaubojima koji su u njemu trošili svoje, teško stečene dnevnicе, a muzika i pesma čuli su se i danju i noću. Međutim i svakodnevni život grada bio je pun dinamike, jer je okolina bila načičkana

rančevima dok su na jugu, u predelima ispresecanim kanjonima i jarugama, stalno boravile grupe lovaca i ukrotitelja divljih konja.

Uprkos invaziji goniča stoke, Kulidž je sve do pre tri godine bio miran i siguran grad. Leo Bolt, sada već čovek od pedeset i pet godina, sećao se vremena kada je svaka, poštovanja dostojna žena mogla proći ulicom bez straha da može zapasti u nepriliku.

To je sada bilo sasvim drugačije...

Pre tri godine je diližansom koja putuje na Zapad u grad stigao čovek po imenu Trejsi Hejg i moglo bi se reći da se od tada sve izmenilo. Za to vreme bila su ubijena trojica šerifa, a u gradu su zavlitali nemir i nesigurnost.

Bolt je pošao niz ulicu prisećajući se tih vremena.

U prvom trenutku Hejgu je pošlo za rukom da obmane ljude oko sebe. Počeo je kao zelenoš i, malo po malo, pokazivao svoje pravo lice. Naime, pozajmljivao je novac uz dosta visoku kamatu, a u zalog uvek uzimao neku nepokretnost. Bio je otvoren za sve, uvek na usluzi i ljudi su mu se sve češće obraćali. A onda su misteriozno ubijeni Kentor i Binald, partneri i suvlasnici velikog ranča „F” na koji je, prema potpisanoj pozajmici, Hejg polagao založno pravo. Kada su njihove udovice pokušale da odlože plaćanje prispele rate, Hejg je na najgrublji način preuzeo celokupnu Kentorovu i Binaldovu imovinu. Posle toga počeli su da nestaju ili zagonetno umiru i drugi Hejgovi dužnici, pa se njegova imovina

stalno proširivala: počev od zemljišta do raznih unosnih poslova.

Ljudi su počeli da sumnjaju i glasno pričaju, ali su ubrzo uvideli da nije uputno javno kritikovati poznatog zajedavca. Hejg je iza sebe imao ekipu grubijana i revolveraša, spremnih da reaguju u svakom trenutku.

Jedan od plaćenika zvao se Mandango, suvonjavi melez ironičnog osmeha, čovek koji je nešto ranije toga dana ubio uglednog građanina Šona Vitmena. Naravno, svi u Kulidžu znali su razlog; Vitmenova linija poštanskih kola data je kao zalog kada je pre dve godine Hejg vlasniku pozajmio novac za izgradnju nove stanice. I sada je Trejsi Hejg bio u položaju da tu liniju prigrabi za sebe.

Ukoliko ga neko ne spreči, Hejgovi pipci će uskoro zadaviti Kulidž, zaključiti Bolt sa uzdahom. Po njegovom mišljenju šerif je morao da reaguje i spreči takav razvoj događaja.

Bolt je stigao do crveno obojene fasade „Pikove dame” i u nedoumici zastao. U trenu je pomislio na svoju ženu Šeri koja se nije slagala s tim da on prihvati šerifsku značku. Rekla mu je da ima suviše godina da izigrava heroja, a on je pokušavao da je uveri da nije u pitanju herojstvo već osećanje časti i ponosa. Osim toga, pre petnaestak godina bio je zamenik šerifa Kremonda i znao je kako izbeći neprijatne situacije. Ali, u vreme šerifa Kremonda nije bilo nikoga nalik Trejsiju Hejgu, ili bar oni takvog nisu znali. U stvari, taj beskrupulozni „poslovni čovek” nije se držao nikakvih pravila i Bolt je ubrzo uvideo da će mo-

rati da bira: ili da se sukobi sa njim ili stoji po strani i mirno posmatra.

S uzdahom se ponovo vratio u stvarnost, širom odgurnuo leptir vrata i ušao.

Salun je mirisao na Hejgov razvodnjeni viski i ustajali duvanski dim koji je kao izmaglica lebdeo ispod drvene tavanice. Strugotina na podu prigušivala mu je korake dok se lagano kretao između stolova. Krajičkom oka je odmerio dvojicu Hejgovih kockara, Moa Stinga i Čarlsa Hantinga koji su, ozbiljni i hladni, bili usredsređeni isključivo na karte. Bili su to vešti profesionalci i prevaranti koji su kaubojima za kartaskim stolom hladnokrvno uzimali njihove teško stečene nadnice. Bila je tu i jedna salunska zabavljačica, ali on je znao da će za sat – dva mnogo više oskudno odevenih žena lepršati između stolova nagovarajući goste da piju ili uživaju u njihovom društvu u tišini izdvojenih soba, gore na spratu.

Pegi Sju, zabavljačica na službi, zavodljivo mu se osmehnula. Bila je vitka i suviše mlada za mesto na kome se nalazila. Obučena u tesno pripijenu haljinu, zavodnički se osmehnula Boltu i uvređeno napućila usne kada se čuvar zakona napravio da nije video njen osmeh.

Šerif je napravio još nekoliko koraka i onda ugledao Trejsija Hejga. Bezobzirni zelenaš sedeo je za stolom u uglu, pušio dugačku cigaru i posmatrao ga okom jastreba. Visok i mršav, on je odavno prevaleo tridesetu i mada je prerano očelavio, lepo muževno lice i šarman tan osmeh učinili su da, od dana kada

je stigao u grad, ima dosta uspeha kod žena. Odmerivši šerifa podsmešljivim pogledom, nagnuo se i šapnuo nešto čoveku koji je sedeo pored njega. Bio je to njegov pajtaš Hos Mekvin za koga su svi pričali da je bivši vojni dezertjer, ali se niko nije usudio da ga to pita ili mu tako nešto kaže u lice.

Bolt je stao kod njihovog stola.

– Hoćete li nam se pridružiti u piću, šerife? – upitao je Trejsi Hejg.

– Neću – odvratio je Bolt kratko.

– Piće je na račun kuće...

– Rekao sam „ne”.

– Kako god hoćete... – odvratio je Hejg i otresao pepeo sa vrha vrha cigare.

– Tražim Džoša Mandanga – kazao je čuvar zakona.

– Džoša? Kakav biste posao vi mogli imati sa njim? – upitao je Hejg pokušavajući da bude duhovit. – Možda hoćete da ga postavite za zamenika?

– Vi dobro znate zašto tražim Mandanga – kazao je Bolt oštro.

– Verujte mi da ne znam – odvratio je Hejg glumeći naivnost. – Možda bi bilo bolje da mi vi kažete – dodao je.

– Danas je ubijen Šon Vitmen, tamo, na drugoj strani reke. Metkom ispaljenim u leđa – naglasio je.

– To je zlo... Veliko zlo i nesreća – dobio je Mekvin odmahujući glavom.

Hejg je izvadio cigaru.

– To je zaista velika nesreća – kazao je hladno. – No, kakve to veze ima sa Džošom Mandangom?

– On je ubio Vitmena – prozborio je Bolt kratko.

– Ko to kaže?

– Jedan gonič stoke... Taj čovek je dao izjavu u kojoj tvrdi da je video Mandanga u busiji pored puta, odnosno, da je on ubio Vitmena.

– Taj vaš gonič je opasan lažljivac – progundao je Hejg. – Džoš je celoga dana bio sa nama, je li tako, Hose?

– Tako je! – ispali ovaj kao iz topa.

No, Bolt nije odustajao.

– Moja je dužnost da uhapsim Mandanga, a sudija će odlučiti šta je istina – kazao je.

Hejg zažmuri.

– Ja lično drugačije gledam na to šta je vaša dužnost, šerife.

– Da čujem – odvratio je Bolt.

Hejg nasu još jedan viski.

– Vaša Šeri je vrlo lepa žena. Zato mislim da bi, pre svega, trebalo prvo da mislite na nju. Shvatate li šta hoću da kažem?

– Da li vi to meni pretite, Hejg?

– Ni govora – odvrati ovaj srknuvši piće. – Samo vas podsećam šta vam je kao mužu, prva dužnost.

– Ja imam obaveza i prema ovom gradu – kazao je Bolt ozbiljno. – A s obzirom na to kako shvatam svoj posao, uhapsiću Mandanga. Dakle, gde je on?

Lice Trejsija Hejga odjednom je postalo tvrdo, a glas odsečan.

– Slušajte me dobro, Bolte. Kada ste prikačili tu zvezdu na prsa, pomislio sam da će od vas biti nešto. Smatrao sam da ste razuman čovek koji neće na brzinu donositi opasne zaključke. Računao sam da ćete dugo i srećno živeti, ali vi ste izgleda odlučili da dokažete suprotno. Hm... izgleda da želite ono drugo, a to je kovčeg od ča-

movine i mesto na groblju – dodao je, nagnuo se napred i kažiprstom uperio u metalnu zvezdu. – Zato bolje popijte piće na račun kuće, idite svojoj lepoj ženi i zaboravite na ove gluposti o Mandangu!

– Mister Hejg ima veoma razuman predlog – dobacio je Hos Mekvin podrugljivo.

– Gde je Mandango?– ponovio je Bolt.

Hejg je lagano spustio čašu na sto.

– Vi ste obična budala.

– Preći ću preko te uvrede, Hejg. Ali odgovorite na postavljeno pitanje!

– Džoš je van grada. Otišao je da poseti nekog bolesnog rođaka.

– Gde je otišao?

– Negde – odvrati čovek podrugljivo.

– Žao mi je što vam ne možemo pomoći, šerife – dodao je Hos Mekvin smešeći se.

– Vratice se – odvratio je Bolt mirno.

– Čim se pojavi u gradu biće uhapšen. A sada bih i ja mogao da vam dam jedan savet, Hejg. Kada sam preuzeo dužnost, dao sam zakletvu da ću čuvati zakon i to nameravam da ispunim. Moj savet vam je da se pobrinete da vaši poslovni poduhvati uvek budu u granicama zakona.

– Zbogom, šerife – izgovorio je Trejsi Hejg umorno i otpustio ga pokretom ruke.

Leopold Bolt se polako okrenuo i pošao nazad. Krajičkom oka je odmerio Kena Hokinsa koji je stajao pored šanka, jednom rukom lagano dotičući dršku revolvera. Znao je da je i ovaj razbojnik na Hejgovom platnom spi-

sku, ali je samo okrenuo glavu i požurio napolje.

Do tada je sunce već zašlo za horizont. Samo je jedan sjajni trag na nebu sprečavao da se tama spusti na dolinu. Dnevna žega ustupila je mesto svežem povetarcu i Bolt za trenutak zastade žudno udahnuvši. Onda je polako prešao ulicu i vratio se u kancelariju. Adrijana Rosa zatekao je pored peći.

Ugledavši prijatelja, stari se zadovoljno osmehnu.

– Ipak si postupio pametno, Leo. Nisi ga uhapsio?

– Mandango nije tu – odvratio je on zatvarajući vrata za sobom.

– Stvarno? – dobacio je Ros opipavajući lonac sa kafom. – Mislim da je dobro što ga nisi našao. Ujutru ćeš drugačije razmišljati. Znaš, kada čovek prespava, stvari najčešće izgledaju sasvim drugačije.

– Da li je kafa spremna?

– Jeste?

– Odigraćemo partiju – dve pokera, a onda ću zaključati stanicu i poći kući. – predložio je šerif prilazeći pisaćem stolu.

– U redu – složio se Adi Ros. – Posle noći provedene sa ženom kao što je Šeri razmišljaćeš savim drugačije.

– Prestani da mi uređuješ život i naspi tu kafu – promrmeljao je Bolt razdraženo i pružio ruku prema špilu karata.

U tom trenutku začuo se tup udar, a zatim zveket polomljenog stakla rasutog po podu. Leo Bolt se okrenuo prema prozoru i ugledao crn, razjapljen otvor na mestu razbijenog okna. Izme-

đu zavesa koje su lepršale na vetru, kroz taman otvor virila je gola cev puške.

Šerif Bolt se mašio revolvera, a Adrijan Ros je uplašeno kriknuo. No, puška je grmnula pre nego što je čuvar zakona i dotakao dršku revolvera i tane ga je pogodilo tačno u grudi. Ponet udarom, Bolt je pao preko pisaćeg stola rušeći na pod gomilu poternica. Pokušao je da se uspravi, ali puška se ponovo oglasila i pogodila ga tačno između očiju.

Prestravljen, Adi Ros je drhteći podigao ruke. Za to vreme, cev puške je za tren kliznula prema njemu, a onda se lagano povukla napolje.

Bled u licu, stari Adrijan Ros je nepomično stajao i osluškivao jasan bat čizama na drvenom trotoaru. Onda se sve utišalo.

* * *

Negde oko jedanaest sati te iste noći četvorica ljudi okupila su se u biblioteci velečasnog Džonasa Krebtrija. Prvi je stigao Tom Noris, čovek simpatičnog lica i niskog rasta, gradonačelnik Kulidža. Pošto se povukao iz posla kopanja srebra u kom je lepo zaradio, Noris je živeo u lepo zidanoj kući sa one strane reke. Bio je prosed, mršav i uvek besprekorno odeven od glave do pete.

Kao i gradonačelnik Noris, Robert Mardok je bio stariji čovek. Jedan od prvih koji su se naselili pored reke Eš, još uvek je posedovao ranč koji se pružao od gradskog groblja sve do duboko u preriju. Mormon po ver-

skom ubeđenju, Mardok je bio visok, naočit čovek sa dugačkim ožiljkom na levom obrazu. Pričalo se da ga je „zaradio” kada je jednu mladu devojkicu pokušavao da ubedi da mu postane druga žena na šta je njen otac žestoko reagovao.

Doktor Finli je bio nešto mlađi: najnoviji član gradskog odbora, zamenio je starog doktora Dona Hjua, stradalog od zmijskog ujeda. Finli je bio visok i mršav čovek, simpatičnog osmeha, jedini lekar u krugu od sto milja.

Propovednik Krebtri prevodio je četrdesetu. Vernici Svete Crkve pozvali su ga u Kulidž pre tri godine. Prihvatio je sa radošću, ali već posle nekoliko meseci umrla mu je žena Amelija što ga je strašno pogodilo. No, vreme je prolazilo i njegova kćerka Margaret polako je preuzimala domaćinstvo, a on se vratio poslu.

Kada je devojkica unela u sobu poslužavnik sa kafom, svi su podigli glave i zadivljeno je pogledali. Bila je lepa i visoka, skladne građe i bujne tamne kose koja joj je u slapovima padala na ramena. U plavoj pamučnoj haljini koja je isticala svaku njenu oblinu izgledala je zaista zanosno.

Sastanak je proticao u sumornoj atmosferi.

Njen otac, velečasni Krebtri, sedeo je skrštenih ruku na čelu svog radnog stola. Pored njega je sedeo gradonačelnik Noris, nabranog čela i nekako posivelog lica. Doktor Finli koji je ćutke odbijao dimove sedeo je preko puta zamišljenog Mardoka koji je učtivo odbio kafu.

– Želite li nešto drugo, mister Mardok? – zapita devojka.

– Hvala, ali nema potrebe. Nemojte se mučiti, mis Krebtri.

Gradonačelnik je pročistio grlo.

– Dakle, svi znate zašto je sazvan ovaj sastanak. Leo Bolt je mučki ubijen. Ubio ga je neko iz puške, razbivši prethodno prozor na kancelariji.

– Da li je neko video ubicu? – zapitao se velečasni Krebtri.

– Adi Ros – odvratio je gradonačelnik. – On se u to vreme našao u Leo-voj kancelariji. Čuo je zveket razbijenog stakla, a onda ugledao cev puške. Jeste da je Leo pogođen dva puta, ali Ros nije video lice ubice – kazao je gradonačelnik nabravši čelo. – Bar on tako kaže...

Doktor Finli klimnu glavom.

– Poznajući Adija verujem da je bio uplašen. Čak i da je nešto video, ubeđen sam da ne bi ništa rekao.

– Doktor je u pravu – dobacio je Mardok.

– Ali nije mi jasno ko bi to bio – promrmlja Krebtri. – Ko bi želeo da ubije Lea?

Gradonačelnik se lupi šakom po čelu. – Ah, Adi Ros je ipak pomenuo nešto što bi moglo da služi kao putokaz... Naime, Leo je pokušao da uhapsi Mandanga zbog ubistva Šona Vitmena – prisetio se. – No, izgleda da ga nije našao.

– Izgleda da je Leo naleteo na Hejga – prokomentarisao je Krebtri zamišljeno.

– I Hejg je udesio da bude ubijen – dodao je Mardok oporo.

Nastalo je dugo ćutanje.

Margaret je stajala kraj prozora i zamišljeno posmatrala dugačku glavnu ulicu koja se gubila u tami. Tamo dalje, na svetlucavoj površini reke, igrali su se mesečevi zraci čiji odsjaj je padao i na krovove kuća.

Tišina je devojci teško padala. Bila je to neprirodna tišina, tišina puna beznađa.

Kratko je uzdahnula. Znala je šta se u odaji događa i ne okrećući se...

Njen otac je još uvek stajao skrštenih ruku, doktor je pušio svoju cigaru, a ostala dvojica su sedela i zurila u sto. Sve to videla je već i ranije, kada su građani odneli u kapelu izrešetano telo pokojnog šerifa i kada je bio sazvan hitan sastanak kako bi se imenovao novi šerif. Tada su našli Leopolda Bolta. Sada je i on bio mrtav, a njegova žena udovica.

– I na čemu smo sada? – upita Finli, prekidajući tišinu.

– Opet smo bez šerifa – odvratio je Noris. – Možda Leo Bolt nije bio najbolji čuvar zakona koga je Kulidž imao, ali je bio dovoljno hrabar da prihvati šerifsku zvezdu.

– Četiri ubijena šerifa za tri godine... – prošaputao je Finli. – Neće biti lako ubediti još nekog da se prihvati tog posla.

– Ja tvrdim da će biti nemoguće! – dobacio je gradonačelnik odlučno. – U stvari, već sam neke i pitao...

– I niko ne želi? – upita Finli nestrpljivo.

– Naravno. Jedan mi je odgovorio da želi da posmatra kako mu deca odra-

staju, drugi se obrecnuo pitajući me da li ga smatram za budalu i tako redom... Ne sumnjam da bi i ostali odgovori bili isti ili bar slični – razočarano je zaključio gradonačelnik.

– Da, to je sigurno – složio se doktor odgurnuvši šoljicu za kafu. – I tako Kulidž sada nema šerifa.

– Možemo dati oglas u „Glasniku” – dobacio je Mardok prisativši se gradskih novina, jedne od retkih firmi koja još uvek nije bila u Hejgovim rukama.

– I to je moguće, ali garantujem ti da bi se prijavio neko od Hejgovih ljudi – razočarano je prokomentarisao Noris.

Ljudi su se ponovo ućutali, razočarani i utučeni. Šerif im je bio jedina nada. Bez njega će Hejgova zloslutna senka pasti na ceo grad i taj lupež će postati apsolutni vladar Kulidža.

– I šta onda da preduzmemo? – rezignirano upita Finli.

– Sam bog zna – odvrati Krebtri svečanim glasom.

Finli ga oštro pogleda.

– Džonase, možda ne bi bilo loše da se pomoliš Bogu i zamoliš ga da nam pošalje jedno od svojih čuda o kojima toliko često govoriš u propovedima.

Pastor nije bio siguran da u tim rečima nema i nešto cinizma. To sada nije bilo važno. Pogledao je prisutne i njihovim očima pročitao očekivanje i nadu.

– Mislim da bi trebao da nas povedeš u molitvi, Džonase – prozborio je Mardok svečanim glasom.

Dobrodušni Krebtri uzdahnu.

– Da, hoću! Pomolićemo se svevišnjem da nam pošalje čudo!

Još uvek stojeći pored prozora, Margaret je čula kada je njen otac počeo da se moli, prizivajući u pomoć nešto nemoguće. Već je htela da pogne glavu kao što se obično čini u molitvi kada je na kraju glavne ulice ugledala neko kretanje. Sačekala je nekoliko trenutaka i sada mogla da vidi mnogo bolje...

U grad je ulazila zakasnela diližansa vučena umornom, prašnjavom zapregom. Grlati kočijaš Oven nije kao obično glasno uzvikivao i pucketao bičem, već je ćutke zategao kočnicu i diližansa se lagano zaustavila ispred stanice kompanije Vels Fargo. Vrata su se polako otvorila i iz kola je izašao visok nepoznat čovek odeven u besprekorno građansko odelo zagasite boje. Pažljivo ga je posmatrala dok se, odmaknuvši se nekoliko koraka, osvrtao oko sebe, verovatno u došljaku svojstvenoj želji da osmotri mesto gde se nalazi. Posmatrala ga je i dalje iako je znala da u molitvi treba sklopiti oči. Napravivši nekoliko koraka napred, nepoznati se našao blizu ulične svetiljke i bleđožuta svetlost na tren je blesnula na dršci njegovog revolvera. Videla je da nisko pripasan opasač, ne onako kako su nosili Hejgovi plaćenici, ali nekako slično, podjednako preteće.

Još jedan revolveraš, pomisli Margaret i uzdrhta. Mada je vizuelni utisak o njemu bio sasvim drugačiji nego o Hejgovim najamnicima, šta je drugo mogao biti čovek sa takvim revolverima? Ah, verovatno se već proneo glas da je Kulidž grad bez šerifa. Sada će šljam iz cele pokrajine nagnuti u grad. U jednom trenutku putnik se licem okrenuo

ka njoj tako da je mogla da vidi hladan, ukočen izraz njegovog lica koji ju je podsećao na... smrt.

Brzo je sklopila oči i nastavila da sluša kako se otac moli.

U istom trenutku nepoznati se okrenuo i prišao kolima da od vozara prihvati prtljag.

* * * *

Čovek u tamnom odelu hodao je lagano, verovatno još ukočen od dugotrajnog sedenja u kolima. Putovanje je počelo rano ujutru i završilo se tek sada. Sve u svemu, ceo dan vožnje pod užarenim nebom Arizone kroz žalfijom obraslu crvenkastu ravnici, nije bio ni malo prijatan. Nešto promena donela je reka Gila koju su sledili od podneva, ali ipak... Sedenje u tesnoj kabini zasipanoj prašinom ni u kom slučaju nije bio prijatan doživljaj.

Malo njih zapazilo je došljaka kada krenuo glavnom ulicom. U to vreme većina građana Kulidža bila je u svojim kućama, dok su oni koji nisu mogli bez zabave i razonode ispunili gradske salune. Što se tiče vatrenih kartaroša, oni su se nalazili u velikom zdanju koje se nalazilo preko puta stočarske banke i gradske škole.

Došljak je mirno prošao pored svetlećeg natpisa iznad vrata kockarnice koja je već nekoliko meseci pripadala Trejsiju Hejgu. Naime, nekadašnji vlasnik Leni Hankun zagonetno je umro pre pet meseci posle čega je kockarnica preuređena, spoljašnja tabla pre-

krećena i ... posao sa novim vlasnikom mogao je da počne.

Naravno, iskusno strančevo oko primetilo je da se ime Hejg pojavljuje na mnogim natpisima. Stara priča na Zapadu, pomislio je. Jedan čovek poseduje više od pola grada...

Ali, ta činjenica ga nije zabrinjavala. U ovom trenutku na umu je imao samo tri stvari: da nađe odgovarajuću sobu, da se okupa i popije čašicu, a onda ode na počinak. Sutra će odlučiti da li će se koji dan zadržati u gradu ili će odmah nastaviti put. Bez mnogo muke pronašao je pansion koji, na njegovo iznenađenje, nije nosio Hejgovo ime. To mu se veoma dopalo, jer je „hotel” bio mali i nalazio se nešto niže u ulici, malo dalje od šerifske stanice. Prolazeći pored zgrade zatvora, stranac je zapazio da su prozori mračni i odmah zatim spazio razbijeno okno iza kojeg su, pokretane noćnim povetarcem, lepršale spuštene zavese.

Pošto je lagano ušao u predvorje, čovek se uputio prema prijemnom pultu iza koga je dremajući sedela neka debela Indijanka.

– Hoću sobu za jednu noć – kazao je, ali se prethodno nakašljao kako bi je probudio.

Žena podiže glavu i odmeri ga pri drhtavoj svetlosti lampe. Oštre, markantne crte samo su isticale muževnu lepotu njegovog malo preplanulog lica, dok su sivoplave oči ispod pravilnih, lučno savijenih obrva gledale oko sebe hladno, čak pomalo neprijateljski. Duga, uredno začešljana kosa padala mu je na vrat, malo skrivajući vrhove ušiju.

Uredno, iako prašnjavo odelo, bela košulja i tanka kravata upotpunjavali su izgled čoveka gospodstvenog držanja. Ukratko, radilo se o muškarcu na kome se žensko oko moralo malo duže zadržati.

– Jedan dolar za sobu – kazala je žena. – Ako želite večernje kupanje i hoćete da vam se sutra ujutru servira doručak, onda – dva dolara.

– Kupanje i doručak, to mi odgovara.

– Onda dva dolara. Momak će vam odmah pripremiti kupatilo.

Stranac je bez reči platio, a žena mu je pružila hotelski registar kako bi se upisao.

– Vaše ime i prezime, molim.

Čovek je uzeo pero iz mastionice i za trenutak zastao. Zapazio je da su se mnogi gosti pre njega „upisali” tako što su stavili znak krsta što je dosta govorilo o vrsti i nivou gostiju koji su tu odseli pre njega.

Stara Indijanka ga je ćutke posmatrala. Pošto je znala slova jasno je pročitala dve, čitko napisane reči: Džonatan Holidej. Naravno, ime nije značilo ništa. Ona nije ni sanjala da je njen zakasneli gost, niko drugi do, čuveni pustolov Dok Holidej.

– Ključ, gospođo – kazao je Holidej trgnuvši je iz razmišljanja.

– Izvolite, vaša soba je broj tri, mister – kazala je i uzela ključ sa table na zidu. – To je prva soba sa desne strane, odmah kada se popnete na sprat. Oh, ima još nešto...

– Da?

– To je jedno pravilo na kome moj muž insistira. Znate, on je malo staromodan.

– Kakvo je to pravilo? – zapitao je Holidej spustivši ključ u džep.

– Bez ženskih poseta preko noći – kazala je odlučno.

– Ne brinite ništa, gospođo – odvratio je, uzeo torbu i pošao uz stepenice.

Ubrzo posle toga hotelski momak je doneo toplu vodu u kupatilo na spratu, a nešto kasnije očišćeno mu je odelo i srede cipele. I tako, posle nepunih sat vremena, Holidej se ponovo našao na trotoaru ispred hotela i osvrnuvši se oko sebe, pogledom obuhvatio okolinu.

Samo još jedan običan grad, rekao je sam sebi, isti kao stotine dugih u kojima je provodio noći i dane otkada je, pre desetak godina, napustio svoju zubarsku ordinaciju i pošao na Zapad. Hm...sutra će verovatno odjahati odavde i Kulidž će mu ostati kao nejasna, razvodnjena uspomena. A možda će takav isti grad biti i Red Rok, cilj njegovog puta. Ko zna...

Pogledao je na drugu stranu ulice, prema salunu „Pikova dama”. Otuda je dopirao raskalašan smeh i miris jeftinog viskija. Pošao je napred i video da se malo dalje, u jednoj sporednoj ulici, nalazi manji, mirniji salun po imenu „Kec herc”. Holidej klimnu glavom i krenu tamo. Učinilo se da će mu takvo mesto večeras više odgovarati.

Prešao je preko bleštavo obasjane ulice i krajičkom oka zapazio da u pogrebničkoj kapeli još uvek gori svetlo. Iz saluna „Pikova dama” izašla su dva pijanca mašući poluispijenim flašama.

Jedan od njih je pevao iz sveg glasa i pošto je prošao pored Holideja, zavitlao je flašu prema vratima šerifove kancelarije. Nije pogodio cilj i flaša se uz prasak rasprsla na stotine komada. Čovek je počeo da se smeje i odguruje druga koji je pokušao da ga umiri.

Očigledno da ovde šerif nije na nekom glasu, pomisli Holidej prolazeći. Ako ga uopšte ima, zaključio je uputivši se prema salunu.

Kada je gurnuo vrata i ušao u dugačku uzanu prostoriju obasjanu lelujavom svetlošću, dočekala ga je glasna muzika sa raštimovanog klavira i prigušen žagor. Video je da nema mnogo posetilaca: ljudi za šankom stajali su prilično udaljeni jedan od drugoga dok su stolovi za kartanje bili uglavnom prazni. Dve zabavljačice u usko pripijenim, dekoltovanim haljinama lagano su se šetale tamo – amo deleći posetioćima ljubazne osmeha. Idući ka šanku, Holidej je procenio da su većinu gostiju sačinjavali kauboji.

Bucmasti šanker, okruglog lica nasmešio se u znak pozdrava i ljubazno upitao:

– Šta da poslužim, mister?

– Brendi.

Čovek je klimnuo glavom i nehotice zadržao pogled na Dokovom revolveru. Onda je žurno natočio čašu i stavio je ispred Doka koji mu je ćutke pružio novac.

Naravno, Džordžijanac nije bio čovek koji je prisluškivao tuđe razgovore, ali ovoga puta je, hteo – ne hteo, morao da čuje šta se u salunu pričalo. Jer, predmet svih razgovora bio jedan te isti čovek.

Tako je saznao da su se toga dana u gradu desila dva ubistva: rano ujutro ubijen je vlasnik transportne kompanije, a uveče, po mraku, ubijen je gradski šerif, metkom ispaljenim iz puške provučene kroz razbijeni prozor. Holideju se činilo da svi znaju ko stoji iza ubistva. Ime Hejg neprestano je lebdelo u vazduhu i dok je pijuckao brendi čuo je, takođe, da do sada niko nije niti će biti uhapšen zbog tog ubistva. Kratko je uzdahnuo prisativši se da je ime Hejg video ispisano skoro na svakoj tabli u glavnoj gradskoj ulici. Možda je to bio razlog što se taj čovek nije našao iza rešetaka. Jer, on je posedovao gotovo ceo grad.

Svakodnevna priča na Divljem zapadu, zaključio Holidej mirno. Zločinca i moćnika štiti zakon jačega.

Prekorevajući sebe što se zamara takvim stvarima, uzeo je čašu i potražio sto u uglu. Želeo je da odahne i na miru uživa u piću.

Već je prošla ponoć i gosti su polako počeli da se razilaze. Holidej je naručio još jedno piće primećujući da je u salonu sve mirnije. Odjednom se začuo snažan pljesak šamara praćen glasnom psovkom. Digavši glavu Dok ugleda jednu zabavljačicu koja se otimala iz ruku visokog mršavog čoveka kome je upravo opalila šamar. Uprkos tome, nasilnik je nije puštao pokušavajući da je privuče k sebi.

– Pusti me, prokletniče! – vikala je devojka koja se još uvek otimala. – I šta uopšte uobražavaš? Pravi si siledžija, Dilarde!

Umesto odgovora, dugajlija je pokušao da je poljubi u vrat, ali ona je izvukla jednu ruku i za tren uspela da ga odgurne.

– Pusti me... Dalje šape od mene! – kriknula je.

– Voljan sam da ti platim isto kao i drugi – promumlao je Dilard, glasom promuklim od viskija.

– Ne želim tvoj novac! – planula je ona.

– Ti si jedna najobičnija jeftina... – zamucio je napasnik grleći je. – Hoću da kažem da moraš da radiš ono što ti naredim, čuješ li?

Devojka nije posustajala.

– Bez obzira što sam ... žena za zabavu, to ne znači da nemam prava da biram! – odvratila je žustro, udarajući napasnika pesnicom u grudi. – Leni... Džejsi... Roki! Gde ste, pobogu? Pomozite mi, molim vas!

Ali, niko se nije pomerio niti progovorio reč. Niko sem čoveka u zagasitom odelu koji je pre nešto više od sat vremena došao u grad. Sedeći i dalje na svom mestu, Dok je oko sebe osetio atmosferu straha i to ga je pokrenulo. Gnev pomešan sa prezirom prema ljudima koji ne prezaju ni od nasilja prema ženama naterao ga je da reaguje.

– Čuo si šta je dama rekla i zato dalje ruke – dobacio je hladno i odlučno.

Oštar i rezak muški glas učinio je da se nasilnik trgne i iznenađeno pogleda unaokolo. Iskoristivši taj momenat, devojka se istrkla iz njegovih ruku i brže bolje se udaljila.

– Ko si ti, dođavola? – progundao je Dilard stojeći sam na sredini saluna.

Holidej je tek malo podigao glavu i osmotrio ga ispod oka.

– To nije važno. Važno je da se ponašaš pristojno i dok te neko ne opomene.

Kipteći od ljutnje, nasilnik je osmotrio neznanca i osmah spazio njegov revolver sa drškom od slonove kosti za pojasom.

– Ovo nije tvoja stvar, stranče. Sedi s mirom i ne mešaj se u ono što te se ne tiče.

– Tiče me se pošto su prijatelji dame očigledno velike kukavice da se za nju zauzmu – kazao je Dok.

– Staviću ti na to bar dve primedbe, stranče – promrmljao je Dilard trepćući očima zakrvavljenim od besa. – Prvo Margo nije dama već obična drolja! Ako nisi shvatio, sa njom može biti svako ko za to društvo plati. Što se tiče njenih prijatelja, oni su zaista uplašeni, jer za to imaju jake razloge koji tebi nisu poznati – dodao je, žmirnuo još jače i malo bolje osmotrio Holideja. – Vidiš, ja sam Ridž Dilard i radim za mister Hejga.

Dok ga je posmatrao kao da je u pitanju otrovna zmija.

– Čak i ako je mlada dama to što ti kažeš, ipak ima prava da bira koga hoće, a koga neće. Što se tiče toga da radiš za Hejga...

– Mister Hejga... – ispravi ga Dilard.

– Dobro, dobro, druškane. Od dolaska u vaš grad mnogo sam čuo o njemu, ali to što sam saznao nije baš pohvalno. Hm... gazda ti baš nije neki džentlmen, zar ne?

Dilard je sa nevericom žurio u došljaka, ne mogavši odmah da se pribere. U međuvremenu, barmen se sklonio iza

šanka dok su ljudi koji su stajali blizu bandita diskretno uzmakli.

– Ti si ovde nov i možda ti treba vremena da naučiš neke stvari – počeo je Dilard kada je konačno došao do reči.

– Mister Hejg je najznačajniji čovek u ovom gradu, da li ti je jasno? Dakle, protiv njega niko ne sme da kaže ništa... Niko, pa ni ti. Razumeš?

– Vidiš, ja opet ne dozvoljavam da mi neko određuje šta ću da mislim ili govorim – odvrati Dok mirno.

– Uobraženi razmetljivče! – zarežao je Dilard. – Došao si ovamo i pokvario mi uživanje, a onda si počeo da brbljaš laži i klevete o mister Hejgu. Ja ću te.. – promrmljao je besno, spustio ruku na dršku revolvera, a onda je ipak podigao. – No, budući da si došljak, ovaj put ću to zaboraviti. U svakom slučaju, imam mnogo važnija posla. Gde je Margo?

– Rekao sam ti da je se kloniš! – odbacio je Holidej hladno.

– Ti me izgleda izazivaš, stranče?

– Kažem ti samo da tu damu ostaviš na miru.

– Meni niko neće naređivati šta da radim – obrecnuo se Dilard i osvrnuo se po salunu. Niko se nije micao i sve oči su bile uperene u njega. Znao je da ga se ljudi plaše kao što su se plašili svih Hejgovih plaćenika i bio svestan da tako treba da ostane. Uzmaći u ovom trenutku značilo bi pokazati slabost, a tako nešto nije mogao sebi da dozvoli. – Da, da, Ridžu Dilardu niko neće govoriti šta da radi, pogotovo ne neka bezvredna skitnica kao što si ti! – odbrusio je bandit i pružio ruku ka

revolveru potežući ga jednim kratkim ostrim pokretom.

Sa druge strane, niko nije video kada je Dok Holidej potegao svoj „kolt”. U jednom trenutku on je mirno sedeo posmatrajući kako se Dilardovo oružje podiže prema njemu, a već u sledećem deliću sekunde tresak njegovog kolta prolomio se kroz tišinu. Kuršum teškog kalibra pogodio je bandita u rame i odbacio ga nazad na šank. Odmah zatim revolver mu je iskliznuo iz ruku i pao na pod dok je sam Dilard iskolačenih očiju zurio u Holideja. I pre nego što je do njegove mržnjom pomućene svesti stigla opomena da pred sobom ima čoveka kome nije dorastao, on je levom rukom potegao i drugi revolver. I Holidejev „kolt” planuo je i drugi put, a njegov precizno ispaljen hitac pogodio je Dilarda pravo u srce. Zateturalavši se napred, Hejgov plaćenik se bez reči srušio na pod.

Pogleda hladnog poput leda, Holidej je gledao kroz izmaglicu barutnog dima koji mu je još uvek lebdeo oko lica. Zatim je vratio revolver u futrolu i ispio piće do kraja.

Gosti saluna okupili su se oko zgrčenog mrtvog tela i tiho komentarisali. Ipak, Dok je mogao da čuje odlomke tih razgovora.

– Na mestu mrtav!

– Stvarno? Ovo još odavno nije viđeno.

– Dovraga! Čekajte da Hejg čuje za ovo!

– Ne bih voleo da budem u njegovoj koži...

– Zna taj da se brine o sebi. Kako je samo potegao! Tako nešto nisam video

još od vremena kada je u gradu bio Bili Ouds...

– Svejedno, taj stranac je potpisao svoju smrtnu presudu.

– Ko je on? Da li ga neko poznaje?

Na to pitanje nije bilo odgovora. Samo tišina i bojažljivo radoznali pogledi prema stolu u uglu.

Holidej je odložio čašicu i radoznalo podigao glavu. Naime, nekoliko trenutaka ranije jedna senka zaklonila je sto. Nemalo se iznenadio kada je ispred sebe ugledao mladu ženu koju je spasio iz kandži nemilosrdnog Dilara.

– Došla sam da vam se zahvalim – obratila mu se Margo mekim, toplim glasom. – Mogu li da vam se pridružim, stranče?

– Svakako – odvratio je Dok i rukom pokazao na stolicu.

Margo je nekada morala biti lepa žena. Imala je kosu boje zrelog žita koja je uokvirivala lice dosta nežnih, zaobljenih crta. Imala je duboke, zamišljene zelene oči, fino izvajan nos i čulne usne. Gola ramena i vrat mirisali su na jeftin parfem, a tamnozelena haljina isticala je njene, još uvek zavodničke obline. Pre pet godina Margo je verovatno bila lepa, ljupka devojkica, pupoljak na početku cvetanja, ali je kafanski život uzeo svoj danak i na to lepo lice urezao bore jada i očajanja koje su je činile starijom i nekako... grubljom.

– Pretpostavljam da biste hteli da popijete piće sa mnom, mlada damo?

– Zovem se Margo. Biće mi drago da me oslovljavate imenom.

On klimnu glavom.

– Ja sam Holidej, Džon Holidej. Hoćete li piće, Margo?

Ona ga je posmatrala sa mešavinom divljenja i koketnosti.

– Zašto ste se umešali?

– Nije mi se svidelo ono što se događa – rekao je kratko.

– Da li je to sve?

– Da, to je sve.

– Hvala vam, mister, puno vam hvala – odvratila je vatreno. – Vi ste pokazali da ste jedini čovek u ovom salunu koji ima... šta pričam, možda jedini u celom gradu koji ima hrabrosti za ovako nešto. Ja ... možda sam drolja kao što je Dilard rekao, ali postoje neki gosti koje jednostavno... ne mogu da podnesem. Taj lupež im pripada i ja zaista ne mogu...

– Ne morate da mi objašnjavate – prekide je Holidej učtivo. – Važno je samo da ga niste hteli, zar ne? Svako ima pravo na izbor...

– Vi ste drugačiji od svih – izustila je iskreno, posmatrajući ga pogledom punim čežnje.

Dok je slegnuo ramenima i pogledao grupu koja je iz saluna iznosila telo Ridža Dilara.

– Mister Holideje...

– Da?

– Bojim se da ćete se ubrzo naći u neprilici – upozorila ga je. – Znate, Dilard je radio za Hejga koji je, takoreći, vlasnik ovog grada...

To, izgleda, nije ostavilo naročiti utisak na Holideja.

– Kako sam iz nevezanih razgovora mogao da čujem, on je ovde velika mar-

ka. Neki su pravili aluzije da on stoji iza ubistva vašeg šerifa.

Ona klimnu glavom.

– Svako to zna, ali niko se ne usuđuje da povodom toga ma šta učini – kazala je Margo ogorčeno.

– Vidite, Hejg ima bandu nevaljalaca sličnih Dildardu koji ga podržavaju i maltretiraju ostale. Odupreti se Hejgu ovde znači kupiti kartu za prevoz do groblja.

Četvorica ljudi iznela su leš na ulicu, a ljudi u salunu su još uvek stajali u grupicama i pričali o visokom strancu i njegovom pištolju. Neki su hteli da se klade koliko dugo će ostati u životu.

– Mister, pomenuli ste piće – podseti ga devojka toplo.

– Tačno, ponuda još važi.

Ona se zavodnički nasmeja.

– Kako bi bilo da piće popijemo u mojoj sobi? – upitala je i kao slučajno stavila ruku na njegovu. – Piće će biti na račun kuće... kao i sve drugo... – dodala je i pogledala ga kroz spuštene trepavice.

Njegov zamišljeni pogled u trenutku se sreo s njenim. Razmišljao je o tome da već dosta dugo nije bio sa ženom, previše dugo za njegove nazore. Ali, u slučaju Margo nešto nije bilo u redu. Bez obzira koliko mu je devojka bila simpatična, nije želeo da bude jedan od mnogih...

– Prešao sam dug put, Margo – izvinio se. – Mislim da će mi sada biti potrebniji krevet.

– Dobro, to mi sasvim odgovara – odvratio je ona gutajući ga pogledom.

– Ja sam odseo u hotelu „Kod Džoa” – odvratio je Dok i prinudio sebe na

osmeh. – Tamo postoje određena pravila ponašanja...

– A šta kažete na moju sobu?

– Možda drugom prilikom. Mislim da ću još koji put proći ovuda.

Ali devojka nije odustajala.

– Mislim da vam dugujem za ono što ste učinili – kazala je pomalo jogunasto.

– Nemojte žuriti. Biće vremena za sve – odvratio je ustajući.

Ona dirljivo napući usne.

– U Kulidžu ne postoji čovek koji bi odbio da bude sa mnom!

– Ne odbijam ni ja, Margo – pokušao je da je uteši Dok. – Samo odlažem – dodao je, uzeo šešir, lagano joj se naklonio i krenuo. Dok je išao prema izlazu, razgovor u salunu potpuno je prestao i svi prisutni su ga ispratili pogledom.

Napolju ga je dočekaao vetar koji ga je ispratio sve do hotela.

* * *

Negde oko jedan sat posle ponoći na vratima Holidejeve sobe začulo se glasno kucanje. Obuzet prvim dremežom, on je automatski gurnuo ruku pod jastuk. Napipavši dršku revolvera, oslonio se na lakat i uperio oružje prema vratima. Kucanje se ponovo čulo. Sada je bio sasvim budan.

– Ko je?

– Vi me ne poznajete, mister Holideje. Ja sam velečasni Džonas Krebtri – začuo se tihi glas.

– Velečasni – odvratio je Dok umorno – noćas nisam raspoložen za spasavanje duše. Vidimo se sutra u crkvi.

Pitajući se da li je čovek ispred vrata zaista propovednik, Holidej još čvršće stisnu dršku „kolta”. Te večeri imao je obračun sa revolverašem koji je radio za najmoćnijeg čoveka u gradu. Stoga je očekivao da će ga Hejg posetiti.

– Nisam došao da držim propovedi – začuo se glas spolja. – Ovde sam sa još trojicom ljudi iz Gradskog veća. Želimo da razgovaramo sa vama, mister Holideje.

– Ako ste došli da mi držite lekcije o obračunu sa onom huljom u salunu, onda zaboravite na to i idite kući... – odbrusio je Džordžijanac zevajući.

– Molim vas da nas primite, mister – začuo se drugi glas. – Ja sam Finli, gradski lekar. Mi smo ozbiljni ljudi...

Holidej je seo na krevet i uzdahnuo. Bio je nag do pojasa i nestašni mesečevi zraci koji su se provukli kroz razmaknute zavese poigravali su se na njegovim mišićavim prsima. Još uvek držeći revolver u ruci, oprezno je prišao vratima i okrenuo ključ u bravi.

– Uđite... ali lagano i mirno... – kazao je.

Vrata su se širom otvorila i u sobu je prodrila bleđa svetlost iz hodnika. Visok tamnokos čovek obučen u svečano odeło ušao je unutra praćen nižim starijim pratiocima, malo manje elegantnim, kose išarane sedim vlasima. Dvojica iza njih bili su nekako u senci, ali Doku je bilo jasno da su govorili istinu. Naime, nijedan od njih nije bio revolveraš.

– Ja sam velečasni Krebtri – predstavio se visoki, a zatim pokazao rukom naostale. – Ovo su gradonačelnik Noris, doktor Finli i Robert Mardok.

Holidej je spustio revolver.

– Očigledno je da znate moje ime?

– U Kulidžu se novosti brzo šire – primetio je Mardok. – Predstavili ste se nekome u salunu i eto... Uostalom, pre toga ste se upisali u knjigu gostiju.

– To je tačno, ali... Znate li vi koliko je sati? Zar se vesti šire i noću?

– Da, da, čak i u ovo doba noći ako se desi da neko upuca Hejgovog čoveka – objasnio je Mardok.

– To što ste vi učinili sada već znao ceo grad – dodao je Finli. – Vest je stigla do nas dok smo održavali sednicu odbora. Neko je dotrčao iz saluna i sve nam ispričao. Iskreno, drago nam je što se to desilo.

– Gospodo – obratio im se Dok, s mukom se uzdržavajući da ne zevne. – Šta mogu da učinim za vas?

– Mister – počeo je Noris učtivo. – Vi ste prvi čovek koji se suprotstavio jednom od Hejgovih siledžija i ostao živ.

Holidej je prišao krevetu, seo i vratio revolver ispod jastuka.

– U redu, čini se da ste došli da mi čestitate. To je lepo, ali meni je potreban san i ako nemate ništa protiv...

– Mister Holideje – dobacio se Mardok – pre tog događaja ubijen je naš šerif.

– To sam čuo – odvratio je Dok i uzdahnuo. – A sada... ako biste bili dobri da pri izlasku zatvorite vrata...

– Odmah ću preći na stvar – dobacio je gradonačelnik.

– Molim vas, učinite to.

– Mi tražimo novog šerifa – pokušao je da se osmehne Noris. – Nekoga kao vi, mister Holideje.

Džordžijanac je začuđeno podigao obrve mada se u polutami sobe to nije primetilo. Zatim je ustao, skinuo abažur sa svetiljke i snažno kresnuvši drvice, upalio fitilj lampe. Svetlo je bilo veoma bledo, ali dovoljno da posetiocima vidi lica. Jedan pažljiv pogled bio mu je dovoljan da shvati kako su ovi ljudi potpuno ozbiljni. Sve to, dakle, nije bila šala, zaključio je.

– Gospodo – kazao je sa uzdahom. – Nisam ja čovek za vas.

– Možda mi mislimo drugačije – kazao je Mardok.

– Hm... znate li ko sam ja? – zapitao je Holidej.

– Da, vi ste stranac, čovek u prolazu...

– Ja sam čovek koji živi od danas do sutra, kockar... revolveraš... – počeo je Dok lagano, gledajući propovednika u oči. – Pripadam onoj vrsti ljudi protiv kojih verovatno govorite u vašoj nedeljnoj propovedi.

– Za nas je najvažnije da ste... uklonili Ridža Dilara... – dobacio je doktor Finli.

– Recite mi, velečasni – obratio mu se Dok ne obraćajući pažnju na Finlija – kako bi građani gledali na to da im pustolov i revolveraš postane šerif?

– Bili bi srećni što je čovek koji je ubio Dilara njihov šerif – odvratio je gradonačelnik smelo. – Mister Holidej, kada je ovaj odbor čuo šta se desilo kod „Kec herca“, mi smo odmah glasali i.... Jednodušno smo odlučili da vam ponudimo šerifsku značku i sada smo došli da vam to lično i saopštimo.

Holidej je iz tabakere na stočiću izvadio cigaru i lagano je zapalio.

– Gubite vreme, gospodo – odvratio je uz bled osmeh. – Vaša ponuda je, možda, kompliment za mene, ali svejedno, samo gubite vreme. U svakom slučaju, ovde nisam nameravao da se zadržavam. Putujem za Red Rok i sutra verovatno napuštam grad.

– Imate li tamo neki posao? – zapita Noris oprezno.

– Da.

– Posao koji će vam doneti novac? – interesovao se gradonačelnik.

– Pa... pretpostavljam – odvrati Dok neodlučno. U stvari, morao je da prizna sam sebi da mu kockarska sreća u poslednje vreme baš i nije bila naklonjena. Doduše, nadao se da će mu Red Rok doneti obrt, ali ko zna...

– Ne znam koliko ćete na tom poslu zaraditi, ali mi smo spremni da vam platimo dve hiljade dolara – dodao je Noris bez dvoumljenja.

– Ali dve hiljade je... – počeo je Mardok, ali ga je Noris ućutkao pogledom.

Dok je izvadio cigaru i pažljivo osmotrio lica svojih posetilaca.

Gradonačelnik je spomenuo dosta visoku cifru, a da nije ni trepnuo. Do sada su mnogo puta razni ljudi i grupe dolazili da traže njegovu pomoć i usluge, ali niko nije bio ni nalik ovoj grupi učtivih i, reklo bi se, prilično kulturnih ljudi.

– Vi ste nam zaista potrebni – dobacio je Finli kao da je želeo da potvrdi utisak koji je Dok imao. – Noćas ste smakli jednog od Hejgovih revolveraša i postupili veoma hrabro. Ali, on ih ima još... čitavo zmijsko gnezdo. Ti revolveraši mu omogućavaju da se dočepa

svakog posla koji zaželi, da teroriše ne-
dužne građane i upravlja ovim gradom
onako kako mu se prohte. Da, vi ste
nam potrebni, mister Holideje, i ako
očistite grad od tih zmija, spremni smo
da vas dobro platimo.

On kratko i oštro klimnu glavom.

– Znam – kazao je pomalo rezignira-
no. – Bolje reći, verujem da sam vam
potreban da obavim posao za koji sami
niste sposobni. No, morate shvatiti jed-
nu stvar, gospodo: mir i sigurnost ne
možete uvek kupiti novcem. Ponekad
je za to neophodno i nešto mnogo više.
Nužno je izložiti se riziku i najčešće
pogledati smrti u oči. A vi za to niste
spremni. Hoćete da drugi uradi posao
za vas, voljni ste to da platite i posle
toga... onoga ko sve to obavi posmatra-
te sa prezirom.

– Ali ne, mister...

– Samo mi nemojte pričati bajke, sve
sam to već imao prilike da doživim.
Znate šta se događa kada neko prihvati
da „vadi kestenje iz vatre”? Prvom pri-
likom kada dođe do gužve svi ga ostave
na cedilu! Sve je to već viđeno!

– Ali, mister Holideje – dobacio je No-
ris užurbano – ne očekujemo da ćete vi
izaći na kraj sa celom bandom! Ono što
nam treba je primer, neko na koga se
ljudi mogu ugledati i u koga se mogu
pouzdati. Ako vi prihvatite šerifsku
značku, tvrdim da će se građani svrsta-
ti iza vas.

– Dve hiljade dolara, mister Holideje
– ponovio je Mardok izgovarajući laga-
no svaku reč. – Šta kažete na to? Ipak
se radi o novcu koji većina ljudi nikada
ni ne vidi za života.

Dok je prišao prozoru i razmakao za-
vese. Salun „Pikova dama” još se ku-
pao u svetlosti, a do njega su dopirali
zvuci muzike i raskalašnog smeha. Još
nije doneo odluku, ali se, suprotno svo-
jim načelima, ozbiljno dvoumio. Jedan
od razloga je bila opasno niska lična
ušteđevina koja ga je činila nervoznim
dok je drugi razlog ležao u njemu sa-
mom. Bio je to njegov stav, bolje reći
odnos prema nasilju i bezakonju. Neki
unutrašnji glas mu je govorio da mora
da reaguje, bez obzira što ga je onaj su-
proti glas, glas razuma, upozoravao
da tako nešto ne čini.

Okrenuo se i na licu mu je zaigrao ne-
primetan osmeh.

– Smatrate našu ponudu smešnom? –
zapitao je propovednik.

– U izvesnom smislu, da – odvratio je
ozbiljno. – I to stoga što ste mi ponudi-
li šerifsku značku mada se u prošlosti
često nisam slagao sa predstavnicima
zakona. Ako se raspitate, saznaćete da
nisam baš po njihovom ukusu.

– To nas se ne tiče – kazao je Mardok.

– Dobro, možda je sada tako, ali po-
sle izvesnog vremena... verovatno neću
biti ni po vašem ukusu. Šta vi, u stvari,
znate o meni? – upitao je Dok ozbiljno.
– To, da sam ubio jednog od Hejgovih
ljudi? Možda nudite šerifsku značku
najgorem ubici na Zapadu? Šta će biti
ako zloupotrebim vlast koju mi date?

– Rizik uvek postoji, ali mi smo ube-
đeni da nećete – odvratio je Finli oz-
biljno. – Ono što ste uradili u salunu
ne liči mi na postupak opakog i zlog
čoveka. Naprotiv, to liči na postupak

čoveka koji ima razumevanja za nevolje drugih ljudi.

– Mogu li ja da kažem svoje mišljenje, mister Holideje? – zapita velečasni Krebtri uzdržano.

– Samo recite – složio se Dok učtivo.

– Naravno da nas mnogo toga zabrinjava – izgovorio je Krebtri lagano, pažljivo birajući reči. – Može biti da ste vi ubica kao i oni. Ali, to je rizik koji moramo da preuzmemo pošto je alternativa tom riziku mogućnost da Hejg stavi šapu na ceo grad. U ovoj situaciji glasao bih za vas čak i da ste sam đavo.

Dok se i nehotice osmehnu.

– Jeste da nisam neki svetac, velečasni, ali nisam ni tako zao da bih bio đavo.

– Onda...? Znači li to da se prihvatate posla?

– Prihvaću se uloge šerifa za dve hiljade dolara – potvrdio je Holidej. – Nadajmo se da se nećemo pokajati ni vi ni ja.

Ljudi su se radosno osmehnuli dok je propovednik Krebtri prišao i stisnuo mu ruku.

– Sutra se možete useliti u vašu kancelariju – rekao je Noris. – Sa zadnje strane zgrade je i mali stan. Soba sa krevetom, jednom peći i malim kupatilom nije naročito, ali kada se poprave neke sitnice biće bolje nego u Džoovom hotelu. Adi Ros će održavati čistoću i raditi ostale poslove koje mu naredite.

– Neko će vam spremati hranu – obećao je sveštenik Krebtri srdačno.

– Oh, možda će vam trebati nešto novca za prve potrebe! – prisetio se gradonačelnik. – Udesiću da vam se ujutru

isplati bar dve stotine dolara predujma. Mister Holideje, ja vam u ime odbora najtoplije zahvaljujem!

– Sve je to u redu, gospodo, ali meni više odgovara hotel. Naravno, korišću i stan u zatvoru kada mi zatreba, ali zadržaću i ovu sobu. Ostalo je u redu. I još nešto...

– Samo recite – dobacio je Mardok predusretljivo.

– Nemojte govoriti nikome da sam samo privremeno šerif – kazao je ozbiljnim glasom. – Ako Hejg sazna da sam ovde samo kratko vreme, može se pritajiti i čekati svoj trenutak. Neka u gradu misle da sam ovde ostao za stalno.

– U redu – složio se Mardok.

– Hoćete li da vam objasnim celokupnu situaciju, mister Holideje? – upita gradonačelnik Noris.

– To može da sačeka do jutra – izustio je Dok i kratko zevnuo. – Dakle, našli ste sebi šerifa i sada bi ga mogli pustiti da se odmori.

Svi zadovoljno klimnuše glavama.

– Naravno – dobacio je doktor Finli. – Laku noć, mister Holideje.

– Laku noć!

– Videćemo se u šerifskoj stanici – dobacio je gradonačelnik otvarajući vrata.

Jedan za drugim, lagano su izašli u hodnik. Poslednji je sobu napustio Krebtri.

– Verujem da su naše molitve uslišene, mister Holideje – rekao je ozbiljno ga pogledavši.

– Možda, velečasni, možda – prošputao je Dok, lagano zatvorio vrata i okrenuo ključ u bravi.

Zagledan u starinsku lampu, Holidej se osmehnuo. Čuo ih je kako razgovaraju sa Indijankom i zahvaljuju joj što ih je u to doba pustila do gosta. Zatim je zavladala tišina i on je sa olakšanjem spustio glavu na jastuk.

Pomislio je na to kako će već sutra na grudima nositi metalnu zvezdu. Kakav paradoks! On, koji je uvek balansirao na ivici zakona sada će ga štiti! Pitao se šta bi mnogi predstavnici zakona na Zapadu rekli kada bi za ovo saznali. A šta bi tek rekao Vajat Erp?

Još uvek sa osmehom na licu, Holidej je utonuo u san.

Nije ni primetio da je mesec izvirio iza oblaka i svojom bleđožutom svetlošću obasjao ceo usnuli grad.

* * *

Sa metalnom zvezdom na prsluku Dok Holidej se osvrnuo po službenoj prostoriji predstavnika zakona. Unutra je bio popriličan nered: pisači sto je bio pretrpan poternicama i drugim papirima, a pored istočnog zida nalazila se okruglasta trbušasta peć sa pocrnelim sulundarom provučenim kroz tavanicu. Hladan lončić za kuvanje kafe nalazio se na peći, na istom onom mestu na kome je ostavljen kada je šerif Bolt ubijen. U polici za oružje visile su dve puške i jedan revolver zajedno sa kutijama za municiju. Širom otvorena vrata vodila su iz kancelarije u odeljak sa ćelijama. Šerifov stan nalazio se u

zadnjem delu zgrade i sastojao se od jednostavno nameštene sobe i malog kupatila. Dva prozora gledala su iz sobe na sporednu ulicu.

Kratko vreme pre toga u sobi su bili i svi članovi Gradskog odbora koji su mu, posle kratke ceremonije i polaganja zakletve, svečano predali šerifsku značku. Zatim su ga obavestili o svim važnijim događajima u gradu i – prepustili ga njegovom novom poslu.

U ovom trenutku Holidej je razgledao poslednje zabeleške prethodnog čuvara zakona. Šerif Leopold Bolt je bio revnosan i svaki dan redovno beležio sva značajna događanja i kako je Holidej primetio, gotovo na svakoj stranici bar jednom je bilo pomenuto Hejgovo ime. Bilo je očigledno da je Leopold Bolt bio okupiran tim čovekom.

Holidej je duboko uzdahnio i zatvorio dnevnik. U prostoriji je vladala polutama. Umesto razbijenog prozora bile su zakucane daske i svetlost je dolazila samo kroz mali prozor visoko na zidu okrenutom ka sporednoj ulici.

U tom trenutku začulo se kucanje.

– Napred! – dobacio je Dok kratko.

Vrata su se otvorila i na njima se pojavila vitka mlada žena. Za tren je zastala na pragu tako da joj se vitka figura jasno ocrtavala na jutarnjem suncu. Ušla je unutra i Dok je pred sobom ugledao lepu devojkicu ljupkog lica uokvirenog crnom talasastom kosom koja joj je padala preko nežnih, krhkih ramena.

– Ja sam Margaret Krebtri – predstavila se.

– Vi ste propovednikova kći? – upitao je Dok odmeravajući poslužavnik krcat hranom.

– Tako je, šerife – odvratila je sa pri-tajenom oštrinom u glasu.

Zatim je prišla bliže i Holideju se izu-zetno dopalo ono što je na njoj zapazio. Neobično lepa, hodala je ponosno di-gnute glave u jednostavnoj, ali izuzetno ljupkoj pamučnoj haljini koja je otvo-reno pokazivala sve njene mladalačke obline. Jednom rečju, Margaret Krebtri bila je žena koja je svakom muškarcu morala zapasti za oko.

– Tata mi je rekao da vam donesem hranu – kazala je spuštajući poslužav-nik na pisaći sto. – Vaša ishrana je deo sporazuma – dodala je, ne skrivajući da samo ispunjava obavezu koja joj se lično baš nije dopadala. Ustuknula je korak nazad posmatrajući ga kako podiže čist salvet kojim je bio pokriven tanjir sa toplim kolačima preliveanim sirupom.

– Nadam se da će vam se dopasti, mi-ster Holideje.

– Siguran sam da hoće, gospođice.

– Onda vam ostavljam poslužavnik i odlazim.

– Mogao bih da zagrejem kafu za obo-je – predložio je Dok.

– Ne, hvala – hladno odvrati devojka. – Čeka me vežbanje pesama za crkve-ni hor.

– Kako god želite – kazao je Holidej.

Okrenula se i pošla prema vratima. Džordžijancu se dopao način na koji je hodala. Sveštenikova kćerka možda toga nije bila svesna, ali je imala hod gazele i držanje kraljice.

Na Dokovo iznenađenje, na izlazu se zaustavila.

– Želim da vam kažem da se ne sla-žem sa ovim, mister. Ja... videla sam vas kada ste došla i ..znam da nosite te revolvere...

– Videli ste me kada sam došao? – blago je prekide Holidej. – Čudno, ja vas nisam spazio – dodao je uz jedva prime-tan osmeh. – Obično zapažam lepe žene kao što ste vi.

Devojka je i nehotice pocrvenela.

– Bila sam na prozoru crkvenog doma – kazala je jedva čujno. – Niste ni mogli da me vidite.

– Onda sam propustio nešto lepo.

– Mister Holideje, samo sam htela da vam kažem da se ne slažem sa postup-kom Odbora.

– To znači da vam se ne sviđam – do-baci Holidej još uvek se osmehujući.

– Pa... po gradu se priča da ste revol-veraš.

– I onda?

– Po mom mišljenju to je...

– Isto kao da prikačite zvezdu nekom od Hejgovih ljudi – završi Dok njenu misao.

– To ste vi rekli, mister – konstatova ona prkosno. – Budući da je sveštenik, moj otac je trebalo da zna da za taj pro-blem ima i boljih rešenja.

– Da li je pridika završena?

– Da – potvrdila je kratko i stidljivo, žurno otvarajući vrata.

– Čini se da ste i vi trebali da posta-nete propovednik, gospođice – kazao je Holidej, ne bez podsmeha u glasu.

Margaret se trgla, a oči su joj sevnu-le. No, pre nego što je mogla bilo šta da

odgovori, vrata su se naglo otvorila i mršavko mračnog lica grunuo je unutra primoravši je da odstupi u stranu kako je vrata ne bi udarila. Ne obraćajući pažnju na nju, posetilac je u dva koraka prešao preko prostorije i skrštenih ruku stao ispred pisaćeg stola. Na licu mu je lebdeo podrugljiv osmeh.

– Ja sam Mandango.

– Sledeći put kada dođeš, kucaj pre ulaska unutra, Mandango – upozorio ga je Dok.

Sa banditovog lica nestao je osmeh. Njegovo izduženo vučje lice zamračila je senka zlovolje.

– Doneo sam ti poruku od mister Hejga – rekao je zažmirivši.

– Prvo, ja sam za tebe mister Holidej i ubuduće me tako oslovljavaj. A sada reci šta hoćeš.

Naišavši na ovako „tvrd” doček, Mandangova napetost splasnu.

– Gazda želi da vas vidi odmah, mister Holideje. On je sada u salunu „Pikova dama”.

– Ako Hejg želi da me vidi, može doći ovamo u kancelariju kao i svaki drugi građanin.

– Znate li vi ko je mister Hejg? – zapitao je Mandango sa nevericom.

– Čuo sam za njega.

– Njemu niko ne naređuje šta da radi. Kada on nekoga pozove, taj dolazi.

→ Eh, sa mnom je drugačije, Mandango – konstatovala Dok kratko. – Ako sam Hejgu potreban biću ovde.

Bandit je ćutke zurio u njega. Holidej je ležernim pokretom uzeo jedan od kolača i počeo da jede. Mandango je spustio niz telo do tada prekrštene

ruke koje su se opasno približile drška-ma revolvera.

– Gazdi se neće dopasti vaš stav, mister Holideje – upozorio je Dok.

– Utoliko gore.

– Dobro, ipak ću mu preneti ono što ste rekli.

– Uradi to, Mandango – odvratio je šerif i mirno nastavio da jede.

Kada je bandit došao do vrata, Dok doviknu: – Samo trenutak, Mandango!

– Da? – upita ovaj okrećući se.

Holidej, kome je gradonačelnik ispričao sve vezano za Vitmenovo ubistvo, tobože nehajno dobaci. – Po gradu kruže priče o tebi.

– Kakve priče?

– Priča se da si ubio nekog čoveka po imenu Vitmen.

Mandango preblede kao krpa.

– Vi... ne treba da verujete u sve što čujete, Holideje.

– Možda si u pravu – „složio” se Dok. – Ali, kazaću ti nešto: ako prikupim dokaze o tome, namaknuću ti omču na vrat.

Mandangova ruka primakla se još bliže revolveru.

– U Kulidžu će biti mnogo ljudi kojima se vaš stav neće dopasti – rekao je bandit hladno. – Ja sam jedan od njih, da znate – dobacio je ljutito i izjurio na polje zalupivši vratima.

Holidej podiže glavu i pogleda u Margaret.

– Vi ste odlična kuvarica, mis Krebtri – pohvalio ju je.

Iako mu je devojka samo pre koji minut rekla da se ne slaže sa njegovim angažovanjem, u njenim očima jasno

je pročitao divljenje pomešano sa poštovanjem. Naime, devojci se izuzetno dopalo kako je on postupio sa Mandangom. Jer, prošlo je dugo, dugo vremena otkad je bilo ko u gradu ovako razgovarao sa nekim od Hejgovih ljudi.

– Hvala vam, mister Holideje – kazala je mnogo blažim, toplijim glasom.

– Mislim da bi ipak trebalo da pođete i vežbate te horske pesme. Pored toga, imam predosećanje da će me Hejg uskoro posetiti.

– Večeras ću doći da vam donesem večeru – kazala je.

Dva – tri minuta kasnije na vratima se začulo glasno lupanje. Holidej je znao ko bi to mogao da bude.

– Uđite unutra, Hejg.

Vrata su se otvorila i na svetlosti sunca Holidej je ugledao tri siluete. Prvi je unutra ušao visok, vitak, proćelav čovek u besprekornom plavom odelu, beloј košulji sa tamnoplavom kravatom. Bio je uredan i elegantan gotovo kao Holidej, ali je u toj eleganciji bilo nečega usiljenog i jeftinog. Naravno, Dok je u njemu bez problema prepoznao Trejsija Hejga. Pored njega je išao Mandango i prezrivo se osmehivao. Iza njih je stajao omalen čupav čovek sa puškom u ruci.

– Ostavi tu pušku napolju! – upozorio ga je Dok.

Čovek je istog trena pogledao u Hejga koji mu je kratko klimnuo glavom.

– Uradi kao što ti šerif kaže.

Neodlučno, očiju zamagljenih od negodovanja, revolveraš je naslonio pušku na spoljni zid.

Naglašavajući svaki korak, Hejg je ušao unutra praćen dvojicom ljudi koji su ga pratili kao poslušni psi. Dok je njihov gazda prišao pisaćem stolu, obojica revolveraša ostali su malo iza, ležerno naslonjeni na zid.

Holidej je mirno osmotrio čoveka koji je bio nezvanični gospodar Kulidža. Imao je hladan pogled u kome je plamteo gnev, iako se trudio da zadrži masku ljubaznosti blago se osmehujući.

– Ja sam Trejsi Hejg.

– To sam i pretpostavljao.

– Već ste se upoznali sa Mandangom – nastavio je on hladno. – Ovaj drugi je Vens Harper.

– Da li je ovo privatna poseta, mister Hejg?

On se kiselo osmehnu.

– Mogla je da bude privatna poseta uz čašu pića. Mandango vas je pozvao u salun.

– Da, da... A ja sam mu rekao da vi dođete ovamo.

– Tako sam razumeo – odvratio je ovaj i rukom se naslonio na sto. – Znači, Holideje? To što mi je Mandango preneo ne bi prošlo kod nekog drugog. Ali, ipak sam popustio, jer ste vi Dok Holidej.

– I došli ste ovamo samo da mi to kažete?

– Došao sam ovamo zato što znam da dobro baratate revolverom i zato što nameravam da vas angažujem – odvratio je Hejg bez uvijanja.

– Angažovali biste čoveka koji je ubio jednog od vaših revolveraša? – zapitao je Holidej.

– Angažovaću vas baš zato što ste ga ubili.

Dok ga nezainteresovano odmeri.

– Vratite se vašem piću, mister. Ja se ne prodajem.

Hejg se spustio na stolicu nasuprot njega i pogledao ga preko gomile poternica.

– Razgovarajmo kao čovek sa čovekom, Holideje – pozvao ga je sa notom nestrpljenja u glasu.

– Recite.

– Jedna stara izreka kaže da svaki čovek ima svoju cenu. Prema tome, ni vi niste izuzetak. I odmah da vam kažem da sam ja spreman da tu cenu platim. Zašto? Zato što smatram da se čovek vašeg talenta može uklopiti u moju grupu.

– Uzalud gubite vreme. Ja se ne uklapam ni u šta.

Sada je Hejg postao vidljivo nervozan.

– A vi gubite vreme noseći tu prokletu limenu zvezdu! – planuo je odjednom, puštajući da ga ljutnja savlada. – Vi niste za šerifa, mister! Ha, nisam ni ja se-deo skrštenih ruku već sam se raspitao o vama! Znam da ste jahali sa Vajatom Erpom, ali to ne znači ništa! Vi niste za tu šemu, na pogrešnoj ste strani.

Holidej je i dalje bio savršeno miran.

– Ovaj grad me plaća da budem šerif i ja sam na toj strani.

– Ma koliko da vas plaćaju, ja ću platiti dvostruko.

– Ja se ne prodajem, mister Hejg! Zar me maločas niste dobro čuli?

Hejg je pobesneo.

– Ja sam vlasnik ovog grada, dođavola! – vikao je. – Kulidž je moj i to će

vam svako potvrditi! Dakle, treba da radite za onoga ko upravlja gradom!

– Vratite se svom piću, Hejg – ponovio je Holidej umorno.

– Ne pre nego što završim! – prasnuo je Hejg resko. Iza njega, Mandangova desna ruka počivala je na revolveru. – Ja ovde vodim unosne poslove, a ljudi kao što su Mandango, Vens i mnogi drugi vode računa da nam se niko ne meša u biznis. I vi bi mogli da nam se pridružite ako se dozovete pameti, Holideje.

– Ja sam svoje rekao – mirno je ponovio Dok.

– U redu, ako vam je ta prokleta zvezda zavrtila mozak. Ali zapamtite: ne mešajte se u moje poslove i dobro ćemo se slagati čak i ako nosite tu značku – promrmljao je Hejg i ustao da pođe.

– Čekajte malo! – dobaci elegantni čuvar zakona glasno.

Na zelenaševom licu ukazao se izraz olakšanja.

– Predomislili ste se? Dobro, ipak ste pametni...

Dok se nakašlja.

– Imam da vam kažem dve stvari – počeo je ustajući. – Prva je vezana za moju ličnost, Hejg. Dakle, ja sam pustolov i nikome ne iznajmljujem svoje usluge. Doduše, to sam ranije ponekad činio ali sam radio za ljude kojima sam hteo pomoći iz ovih ili onih razloga. Za mene su oni bili opravdani mada često ne i po opšteprihvaćenim društvenim merilima. Možda će se i ubuduće tako nešto događati, ne tvrdim suprotno. Ali jedno je sigurno: nikada nisam radio za hulje niti ću

ikada raditi. To je razlog zbog kog ne pristajem na vaš predlog – dodao je posmatrajući kako sa Hejgovog lica nestaje osmeh, a oči mu zahvata plamen mržnje. – A sada druga stvar – nastavio je Dok nešto glasnije. – Ovo nije vaš grad, on pripada građanima Kulidža. Vi se, naravno, možete baviti raznim poslovima ukoliko su oni u skladu sa zakonom. Ako skrenete sa te linije samo jednom, znajte da ću vas strpati iza rešetaka! To je moje obećanje i upozorenje. I još nešto. Držite ove vaše siledžije na liniji! Prvi koga vidim pijanog ili ga nađem da maltretira nedužne ljude, završiće uz ćeliji. Da li je to jasno, Hejg?

Lice „gospodara Kulidža” bilo je crveno od gneva. Jedva se uzdržavao stežući pesnice dok je iza njega Mandango izmenjivao poglede sa Harperom.

– Vi ste budala, Holideje! – prosiktao je Hejg besno.

– A vi prljate moju kancelariju – odvratio je Dok. – Izlazite odavde!

– Izaći ću sa zadovoljstvom – promrmlja ovaj škrgućući zubima. – Sada ste jedan korak bliže groblju, Holideje.

– Da li vi to pretite predstavniku zakona? – upita Dok što je mirnije mogao. – Tako nešto je krivično delo.

– Ne pretim vam, šerife – odvratio je Hejg birajući reči. – Samo sam rekao jedno zapažanje i to je sve.

– Gubite se odavde i vi i vaši polovni lupeži! – ponovio je Dok.

Hejg nije više ništa rekao. Samo se okrenuo i što je moguće brže izašao napolje praćen Vensom Harperom. Poslednji je izašao Mandango. Videlo

se da je on zastao na tren ozbiljno se dvoumeći. Grčevito je stiskao dršku revolvera, a oči su mu se pretvorile u dva uzana proreza. Onda je ipak pustio revolver i požurio da stigne gazdu.

Slegnuvši ramenima, Holidej je uzeo sledeći kolač. Zaista, bili su to najbolji domaći kolači koje je u poslednje vreme okusio. Ako bi se ovo sa hranom nastavilo, mogao bi postati zavistan od tih kolača, a možda i od one koja ih je spremala. Čuo je bat čizama na trotoaru i nerazgovetno izgovorene psovke sa Mandangovih usana.

Ležernim korakom novi šerif Kulidža prišao je peći i nasuo sebi šolju kafe.

* * *

U jedan sat posle podneva Dok je rešio da krene u prvi dnevni obilazak grada. Do tada još nije imao prilike da detaljno osmotri Kulidž.

Stojeći ispred zgrade zatvora, bacio je pogled do brda sa kojeg se pružao pogled na grad. Šerifova sahrana bila je pri kraju i kovčeg sa telom Leopolda Bolta spušten je u zemlju. Sa svog mesta Dok je mogao da vidi grupu osoba u crnom okupljenu oko visoke figure velečasnog Krebtrija. Nešto ranije kroz prozor je video procesiju koja je kretala glavnom ulicom. Kovčeg prekriven zastavom i cvećem vožen je na starim kočijama, a za njim su išla mala kola u kojima je sedela Boltova udovica. Uzdahnuvši, Dok je konstatovao da je lepa Šeri Bolt suviše mlađa i sa gorčinom pomislio na trojicu šerifovih prethodnika koji su stradali

u poslednje tri godine. Listajući zapi-
snike i izveštaje naišao je na podatke
o njihovim stradanjima. Prvog je ne-
poznati revolveraš ubio s leđa, dok je
njegov naslednik posle svega mesec
dana rada nađen izboden u postelji.
Treći čuvar zakona, Oli Gregorson,
najduže je obavljao tu dužnost, ali je
i on završio na tragičan način u jednoj
mračnoj ulici. U izveštaju je pisalo da
mu je telo izrešetano kuršumima koje
je ispalila nepoznata osoba.

Skrenuvši pogled sa groblja na brdu
Holidej krenu napred. Glavna ulica bila
je široka, oivičena drvenim, ali i zida-
nim zgradama u kojima su se nalazile
razne trgovine, banke, zanatske rad-
nje. Od nje je vodilo nekoliko spored-
nih ulica koje su se granale u različitim
pravcima dok je jedna, paralelna sa
glavnom, posle nekog vremena savijala
i išla skroz do obale reke.

Naravno, većina građana čula je da je
visoki, neustrašivi stranac njihov novi
šerif. Ljudi su prepoznavali i javljali
mu se s poštovanjem. Tela sjajnog od-
znoja, kovač je na tren podigao glavu i
pozdravio ga dizanjem ruke. Izlazeći iz
trgovine, dve gospođe su se osmehnule
i poželele mu dobrodošlicu. Neko su mu
samo mahnuli iz daleka ili se ljubazno,
pomalo stidljivo osmehivali.

U svakom slučaju, bio je to drugači-
ji doček od onog na koji je navikao.
Obično su ljudi zazirali i strepeli od
njega, šaputali dok je prolazio i u ve-
ćini priželjkivali da što pre napusti
njegov grad. Ovde je bilo drugačije.
Iako je on bio isti čovek sada je nosio
šerifsku zvezdu. Začudo, ta promena

mu je na izvestan način godila. Činilo
se da usamljeni vuk ponekad uživa u
društvu čopora.

Sada se laganim korakom uputio ka
salunu „Kec herc”. Kada je ušao, još
uvek je mogao da oseti neprijatan mi-
ris jeftinog viskija i duvanskog dima.
Sinoćni barmen nije radio, ali je zato za
šankom stajala lepa Margo.

– Drago mi je što vidim mog viteza u
sjajnom oklopu – kazala je pozdravlja-
jući ga. – I to sa metalnom zvezdom na
prsima!

Holidej je stao pored šanka.

– Dobar dan, mlada damo!

– Margo! – podsetila ga je.

– U redu. Jedan brendi, Margo.

– Piće je na račun kuće – odvratila je
nagnuvši se prema njemu i puštajući da
joj duboki dekolte gotovo u potpunosti
otkrije grudi. – Gazdi se dopalo ono što
se prošle večeri desilo, šerife – dodala
je nešto tiše. – Želi da vam iskaže po-
štovanje...

– A ko je gazda?

– Mister Volkot, Itan Volkot – kazala
je pažljivo mu puneći čašu.

– Hm... čula sam da ste se uselili u
stan pored kancelarije?

– Samo delimično. Koristiću ga pone-
kad pošto sam zadržao sobu u hotelu.

– Što se tiče stana... tu nema nikakvih
pravila vezano za ženske posete – ka-
zala je Margo idući za svojim mislima.
– Sećam se da je šerif Bristou imao obi-
čaj da dovodi žene skoro svake noći.

– Imaću to na umu – odvrati Dok di-
žući čašu.

– Ja sam vam na raspolaganju, šerife,
jer želim da se zahvalim za sve što ste

učinili. U svako doba koje vi izaberete – dodala je i zavodnički ga odmerila. – Osim ako, niste zainteresovani za nekog drugog, na primer... za propovednikovu kćerku. Slučajno sam videla kada vam je donela ručak.

Dok otpi gutljaj brendija.

– Hrana je deo naše pogodbe.

– Dobro, ali Margaret Krebtri sigurno nije – rekla je Margo oštro. – Ona je već angažovana.

– Sve dok dobijam hranu...

– On se zove Vil Brent – dobaci Margo slatkim glasom. – Mlada gospođica misli da je on fin i uglađen, ali ja znam da je sve drugačije no što izgleda. On je obična ništarija.

Holidej slegnu ramenima.

– To je njen problem.

Margo ga pogleda. I taman kada je htela nešto da kaže, leptir vrata su se snažno zanjihala i unutra je ušao visok, mršav čovek, bledog izduženog lica, prosede kose i sa cigarom u zubima. Nekoliko trenutaka je stajao i nepomično zurio Doku u leđa, a onda se lagano uputio prema šanku. Hodao je hramajući i lupkajući desnom protezom od drveta koja je od kolena na dole zamenjivala izgubljeni deo noge. Stigao je do šanka upravo kada je Holidej ispio svoje piće. Naslonivši se, zagledao se u Doka očima punim mržnje.

– Čuo sam... – počeo je hrapavim glasom – da je neki Holidej sada šerif. Morao sam da dođem i proverim da li je to onaj isti čovek koga znam!

– Isti kao što vidiš, Luk – odvratio je Dok okrećući se.

Bogalj se isceri.

– Znači, unajmili te za šerifa? Dakle, u ovom gradu su svi potpuno ludi! Ha, znao sam da su stvari loše, ali baš toliko...

– Po tvojim rečima, pretpostavljam da nisi zaboravio šta se desilo u Linkoln Sitiju – primetio je Holidej suvo.

– Zaboravio? Tako nešto nikada neću zaboraviti!

– Sam si tražio, Bekame – odvratio je Dok. – U pitanju je bio obračun, a ti si se našao na putu.

– On je bio moj brat – podsetio je Luk Bekam.

– Isto tako je bio i podla zmija pošto je silom uzeo ženu koja je odabrala mene – prokomentarisao je Dok uzimajući čašu. – Ja sam ga izazvao, a ti si se našao između nas. Srećan si što sam te samo ranio u nogu.

Bekam izvi usne.

– Da sam ja onda bio šerif sigurno bih te uhapsio.

– Ali si srećom dao ostavku još pre nego što sam ja stigao u grad. Inače... šta te je dovelo u Kulidž?

– Odlučio sam da se povučem i odem daleko od Linkoln Sitija.

– Tako znači? Pa dobro... onda uživaj u penziji

– Kako, do vraga, mogu? – zapitao je Luk Bekam. – Zahvaljujući tebi postao sam najobičniji bogalj.

– Takve su bile okolnosti. Sada bi mogao da zaboraviš prošlost i popiješ neko piće.

– Neću da pijem s tobom, Holideje!

– Kako god želiš – odvrati Dok hladno.

– Otvorimo karte, Holideje. Ja te mrzim iz dubine duše, jer si mi ubio brata, a mene obogaljšio. I ako postoji bilo kakav način da ti se oduzme značka koju su ti tako nepromišljeno dodelili, ja ću se potruditi da ga pronađem!

– A ja sam se nadao da mogu da se oslonim na bivšeg šerifa kao što si ti i pozovem ga u pomoć.

– Još i to, dovraga... – zarežao je Bekam. – Od mene nećeš dobiti nikakvu pomoć... osim kada te budu nosili na groblje.

– Svakome čoveku vredi bar da zna na čemu je – primetio je Dok. suvo.

– Želite li piće, mister Bekame? – upita ga Margo ljubazno.

Čovek ju je razdraženo odmerio, a onda se besno okrenuo i pošao ka leptir vratima vukući drvenu nogu po podu od grubih dasaka posutih strugotinom.

Dok je mirno završio svoje piće i izašao na ulicu. Sahrana je bila završena i građani su se upravo vraćali sa groblja. On ih je neko vreme ćutke posmatrao, a zatim sišao sa trema nameravajući da krene prema salunu „Pikova dama” koji se nalazio tačno preko puta. Tada je ugledao jahača koji je išao tačno prema njemu.

– Odlaziš iz grada, Mandango? – upitao ga je kada se konjanik sasvim približio

– Imate li nešto protiv, šerife?

– Ništa, pogotovo ako odlaziš zauvek.

– Vратиću se – rekao je Džoš Mandango kratko.

– Do viđenja, šerife.! – dodao je i poterao konja niz ulicu, tik pored ljudi

koji su se vraćali sa pogreba. U jednom trenutku spazio je Boltovu uplakanu ženu i podrugljivo se osmehnuo. Zatim je snažno mamuznuo konja i pojahao prema izlazu iz grada.

* * *

Popodne je već bilo odmaklo kada su dvojica konjanika pošla preko ravnice obrasle sasušenim bokorima žalfije i izbila na točkovima izbrazdan put koji je pratio spor i miran tok reke. Iako je vreline bila zagušljiva i gotovo nepodnošljiva, nastavili su da jašu tako da su im konji bili šareni od pene i obojene prašine.

Mandango je jahao pored svog saputnika ne skidajući pogled sa udaljenih kuća Kulidža koji je, poput fatamorgane, poigravao u užarenom, nepomičnom vazduhu. Put je vijugao za koritom reke zavijajući pored jednog indijanskog sela gde su konjanici obišli decu Komanča koja su se kupala u hladnoj, osvežavajućoj vodi.

Džim Giford, Mandangov saputnik, za trenutak je usporio.

Mandango kao da mu je čitao misli.

– Ovi Komanči su miroljubivi – dobacio je i nastavio.

Giford se prenuo. Osmotrio je od glave do pete čoveka iza kog je jahao i dobacio: – U tebi ima meksikanske krvi, senjor...

– Pa šta! – odbrusi ovaj mršteći se.

– Ništa, samo sam razmišljao... Indijanac ili Meksikanac, kakva je razlika..?

Mandango mu nije odgovorio znajući šta mu je zadatak: izbegavati sve neprilike i dovesti u grad ovog ubicu hladnih očiju. Istina, on nije želeo taj posao, ali Hejg je insistirao. Meksikanac je još ranije upoznao Giforda koji mu se ni tada nije dopao. Ova njegova gruba primedba samo je pojačala tu netrpeljivost. No, Mandango je znao da je najvažnije da završi posao za koji je plaćen.

Zato se okrenuo i dobacio:

– Blizu smo i biće bolje da požurimo. Gospodin Hejg ne voli da čeka.

Put ih je i dalje vodio pored reke te su nastavili da jašu kroz hladovinu drvoreda starih vrba. Tamo na zapadu, tačno iznad krda goveda u pokretu, dizao se oblak prašine. Posle nekog vremena put je skrenuo udesno i konjanici su zagazili u plitak gaz po kome je grad dobio ime. Kada su pregazili reku, prošli su kratkim putem od utabane zemlje koji ih je odveo u Kulidž.

Kao i obično u to vreme, grad je dremao pod popodnevnim suncem tako da je samo nekolicina građana videla dolazak dvojice konjanika. Jedan stariji čovek upravo izašao iz trgovine odmah je prepoznao visokog, mršavog čoveka zalizane kose koji je nosio nisko pripasan revolverom sa izrezbarenom drškom. Znao je da je u pitanju bandit koji je bio ovde pre dve godine i koga niko ne pamti po dobru.

I ostali su posmatrali dvojicu jahača, sa sterpnjom pitajući se šta je Hejg sada smislio...

Giford je osećao na sebi te poglede, ali je ne hajući nastavio da jaše. Bio je na to naviknut, čak bi se moglo reći da je u njima uživao. Uostalom, dobro je osećao da dolazeći u neki grad, sa sobom donosi strah. Znao je to i sviđalo mu se kako strah deluje na ljude. U jednom trenutku, deca koja su se igrala na ulici uplašeno su ustuknula ugledavši to lice sa tri ožiljka koji su mu brazdali desni obraz.

Nastavio je, usporio pored šerijske kancelarije i pogledao u prozor zakovan daskom, a onda nastavio dalje i uskoro se pridružio Mandangu na privezištu. Spretno je sjahao, odvezao sa sedla futrolu sa puškom i ponevši je sa sobom, odgurnuo leptir vrata. Ušao je prvi, ne čekajući Mandanga koji se nešto zadržao oko konja.

U „Pikovoj dami” bilo je otprilike desetak gostiju i većina ih je stajala pored šanka. Samo za jednim stolom igrao se poker i kada je revolveraš prišao šanku, kockari su digli glavu.

– Dobro došao u Kulidž – dobacio je Trejsi Hejg stojeći na spratnom balkonu, ispred sobe koja mu je služila kao kancelarija dok je bio u salunu. Zatim je izvadio skupocenu debelu cigaru i izvio usta u nešto što bi trebalo da liči na osmeh.

Giford je kratkim pokretom glave dao do znanja da je primio pozdrav.

– Kejne – dobacio je Hejg debelom revolverašu pored sebe – naš posetilac je došao. Uradi ono što smo se dogovorili.

Kejn Hokins je pogledao pridošlicu, a onda brzo klimnuo glavom.

– Odmah, mister Hejg.

– Dođi gore, Giforde – dobacio je Trejsi Hejg i okrenuvši se ušao u kancelariju.

Još uvek noseći futrolu sa puškom, Giford se popeo uz stepenice dok se Džoš Mandango uputio prema šanku.

U salunu je vladala tišina.

Giford je ubrzao korak i za nekoliko trenutaka se našao na spratu. Ušao je za Hejgom u kancelariju i za trenutak zastao.

– Zatvori vrata, Giforde – dobacio je ovaj stojeći pored prozora odakle je odlično video glavnu ulicu.

Revolveraš je pogledom obuhvatio prostoriju. Pod je bio zastrt debelim tepihom crvene boje, u uglu se nalazio težak, stilski sto od kedrovine, a rezbarene stolice bile su presvučene tamno zelenom čojom.. Sa tavanice je visila svetiljka sa ornamentima koja je imala oblik cigare.

– Koliko vidim, prilično si napredovao, Hejg – primetio je Giford.

Ovaj zadovoljno klimnu glavom.

– Pa... dosta toga sam uradio za dve godine od kada si poslednji put bio ovde. Na primer, preuzeo sam ovaj salun.

– Kao što si preuzeo i veći deo grada. Skoro na svakoj radnji i trgovini video sam tvoje ime.

– To je tačno, ali...neko mi se isprečio na putu, Giforde.

– Aha! To je razlog što si poslao po mene?

Hejg otrese pepeo i uzdahnu.

– Tražim tebe samo onda kada hoću nekoga da sklonim, a moji ljudi nisu sposobni da taj posao završe.

– Zaista? To je nešto novo. Tvoji ljudi nesposobni?

Hejg otvori ormarić sa pićem i izdvoji jednu bocu brendija.

– Moji odlično barataju revoleverima. Mislim da ih znaš... Mandango, Hokins, Harper, Hos Mekvin...

– Dilard?

– On je ubio Dilarda – odvrati Hejg. Gifordu za tren zastade dah.

– Ko je taj čovek koga želiš da ubijem?

– Zar ti Mandango nije rekao?

– Meksikanac baš nije bio govorljiv – procedio je Giford neraspoloženo. – Samo mi je saopštio da imaš za mene jedan posao za koji dobro plaćaš.

– Kao što sam rekao – nastavi Hejg sipajući piće – moji ljudi su odlični barataju pištoljima, ali ovo je posao za pravog profesionalca, za nekoga kao što si ti – dodao je pružajući čašu.

– Želim da ubiješ čoveka koji se zove Dok Holidej.

Giford je uzeo čašu i značajno nakrivio glavu.

– Oho! Ni manje ni više nego Dok Holidej!

– Poznaješ ga? Očekivao sam da si čuo za njega, jer kažu da je dosta poznat na granici, mada ne i u ovim krajevima. Izgleda da je brz?

Gifordove oči opasno zasvetleše.

– Brz? Ne da je brz, nego je jedan od najbržih koji su ikada šetali Zapadom! Ali, utoliko će posao biti interesniji. Nisam to ni slutio kada sam dolazio ovamo. Samo, ima samo jedan problem...

– Je li? Kakav?

– Pa... ti tražiš da ubijem jednog značkarša, a to je prilično rizično. Mrtav šerif mogao bi mi namaći omču oko vrata.

– U Kulidžu niko neće ni maći prstom protiv tebe. Kada šerif bude mrtav, grad će biti moj... sasvim moj.

– Ipak je u igri veliki rizik.

– Jeste – složio se Hejg. – Ali se zato dobro plaća.

Giford ispi svoj brendi i pruži ruku prema flaši.

– Koliko? – upitao je sipajući piće.

– Hiljadu dolara – odvratio je Hejg i izvadio zatvoreni koverat iz džepa. – Sve je ovde, bićeš plaćen unapred. Jedna hiljada za samo jedan, smrtonosni metak u telu prokletog Holideja!

– Mora biti da žarko želiš da ga ukloniš.

– Isprečio mi se na putu.

Revolveraš je prišao prozoru i osmotrio zgradu zatvora na drugoj strani. Nabrao je obrve i snažno stežući flašu sa brendijem, grčevito razmišljao. Hiljadu dolara je bila velika suma novca. Normalno bi za toliku sumu morao da obavi četiri ili pet sličnih poslova. Ako bi prihvatio ovo što mu se nudi, mogao bi posle obavljenog posla otići na Istok, u Hadson, i tamo neko vreme proživeti kao car. Ipak, do sada nije ubio nijednog policajca i, uprkos Hejgovom uveravanju, znao je da postoji veliki rizik. Možda će Kulidž biti njegov, ali bilo je i drugih gradova sa čuvarima reda i zakona koji neće rado gledati na slobodnog ubicu šerifa. Naravno, mogao se zakopati jedno vreme u Hadsonu... pogotovo sa hiljadu dolara u džepu.

– Ispričaj mi sve o tome Holideju – kazao je okrenuvši se.

– Izgleda kao pravi profesionalac i eto... Čim je došao u grad zakačio se sa Dillardom i likvidirao ga. Gradski odbor je bio toliko zadovoljan da su mu odmah prikopčali značku. Pokušao sam da ga kupim, ali nije uspeo. Izgleda da mu je ta metalna zvezda zavrtila mozak.

– Revolveraš sa šerifskom zvezdom, zar ne?

– Da... tako nešto.

Giford je i dalje zurio u zgradu zatvora.

– Sačekaću da padne noć.

– To sam i mislio.

– Trebaće mi soba – rekao je Giford. – Jedna od ovih u salunu biće dobra.

– Već te čeka – spremno je dobacio Hejg. – Sve smo pripremili.

– Bio si vraški siguran u sebe, ha?

– Bio sam siguran u tebe – ispravio ga je Hejg pružajući mu koverat. – Verujem da svaki čovek ima svoju cenu, čak i za ubistvo šerifa.

– A Holidej nije imao cenu?

– Holidej je budala!

Revolveraš je uzeo koverat i stavio ga u džep.

– Koja soba?

– Broj tri.

– Još nešto – dodao je Džim Giford, lagano ispijajući drugu čašu do kraja. – Voleo bih da imam neko društvo.

– I za to smo se pobrinuli – uverio ga je Hejg. – Sve je kao kada si bio poslednji put.

– A jesi li se setio...?

– Da voliš mlade žene? Naravno da sam se setio.

Gifordovo lice se iskrivi u ružan, požudan osmeh.

– Vrlo mlade.

– Čeka te u sobi broj pet – odvrati njegov sagovornik klimnuvši glavom. – Ostala je siročica sa četrnaest godina kada su Komanči napali karavan i ubili joj roditelje. Neki kauboji su je pronašli i doveli ovamo. Bilo je to pre tačno dve godine. Sada radi za mene i čuvam je za takve kao što si ti.

Giford klimnu glavom, uze svoju futrolu sa puškom i izađe iz sobe. Pošao je duž unutrašnjeg balkona i otvorio vrata sobe broj tri. Zavesa su bile navučene i u sobi je bio mrak, ali je on mogao da razabere mršavu siluetu u polutami kraj kreveta. Lagano je zatvorio vrata i prišao prozoru kroz koji se, između zavesa, probijao tanjušan zrak sunca. Razmakao je zavesu i odaju je ispuni la zlatna svetlost popodnevnog sunca. Nije se makao od prozora dok je lagano odmeravao vitku salunsku devojkicu. U njenim očima nije bilo straha. Bila je to lepa, mlada žena sa telom devojkicu koju su okolnosti naterale da prerano odraste i suoči se sa životnim surovostima.

Tek tada se osvrnuo po odaji. Soba je bila mala, ali čista. Pored kreveta jednostavan orman, a uglu umivaonik i veliko ogledalo.

– Kako se zoveš? – zapitao je tiho.

– Vanda – kazala je.

– Ja sam Giford.

– Znam.

Ponovo ju je obuhvatio pogledom: krkha, i tanka, punih usana i bujne kose koja joj je padala do polovine leđa. Iako je sada imala šesnaest, dve godine živo-

ta na ovom mestu uzele su svoj danak: njeno lice bilo je lice odrasle žene.

– Ako ti se ne dopadam mogu dovesti Pegi Sju – kazala je tiho. – Ona je mnogo starija od mene.

– Dopadaš mi se – odvratio je, još uvek stojeći pored prozora, očiju okrenutih prema ulici.

– Hoćeš li da ti naspem piće?

– Ne.

– Onda...

– Možeš da se svrčeš – rekao je revolveraš i nastavio da osmatra ulicu. Odavde, sa sprata „Pikove dame“, imao je savršen pogled na zgradu zatvora i ulaz u Holidejevu kancelariju.

Lagano se okrenuo i uzeo futrolu sa puškom. Iza njega, Vanda je stajala naga i njena bela koža presijavala se na suncu koje je provirivalo kroz prozor. Posmatrao je kako seda na pokrivač i njeno nežno telo činilo mu se u tom času poput belog vazdušastog oblačka na plavom nebu.

Giford je iz futrole izvukao skraćenu dvocevku teškog kalibra. Ne obraćajući pažnju na devojkicu, lagano ju je podigao i nanišanio prema vratima šerifske kancelarije. Da, biće to savršen pogodak, zaključio je, pomilovao glatko telo puške i pažljivo je spustio na stočić.

Vanda ga uhvati za ruku.

– Taj Holidej može da pričeka – šapnula je i pružila mu usne.

* * *

Sunce je lagano tonulo ka horizontu i prvi znaci sumraka spuštali su se na Kulidž. Sedeći u kancelariji i poslušujući

oko paketa sa municijom koji je uzeo iz ormara, Dok je razmišljao o ovom, pomalo neočekivanom miru. Posle njegovog sukoba sa Hejgom ništa se nije desilo i to ga je brinulo.

Vrata kancelarije bila su otvorena. Uklonivši rukom u stranu kutiju sa municijom, Dok je pogledao na ulicu. Toga dana malo ljudi se usudilo da izađe na vrelo sunce. Oni koji su to učinili postupili su tako samo da obave neophodne poslove posle čega su se žurnim korakom povlačili u tišinu svojih domova.

Sada je već bilo drugačije. Svežina predvečerja učinila je svoje i ljudi su izašli napolje, okupljali se na trotoarima, pušili i razgovarali.

Onda je jedna senka zamračila ulaz u odaju.

– Ah, znači da je vreme večere – rekao je osmehujući se.

– Nešto ranije nego obično, mister Holideje – dobacila je Margaret ulazeći sa poslužavnikom. – Večeras izlazim.

Holidej ju je odmerio sa divljenjem. Njena divna kovrdžava kosa padala joj je niz leđa, lepe oči sjale kao dve zvezde, a skromna belà haljina isticala je mladalački izazovne obline.

– Lepi ste kao slika – prokomentarisao je tiho zviznuvši.

Ona je porumenela i spustila poslužavnik na sto.

– Večeras će se održati igranka – kazala je, a glas joj je postao malko nervozan. – No, ne verujem da to interesuje čoveka kao što ste vi.

On se zavalio u naslon.

– Pa, možda ću i navratiti... to jest, ako sačuvate neku slobodnu igru za mene.

Devojka skrenu pogled na drugu stranu.

– Pa, ja...

– Naravno, ako vas je taj momak Brent zakupio za celo veče...

– Vil Brent me nije kupio! – prekinula ga je ljutito, a onda se vidno trgla. – Kako... otkud znate za Vila?

– Rečeno mi je – odvratio je Dok zagonetno.

– Nisam verena za Vila i prema tome imam još slobodnih igara – dodala je mnogo mirnije, a onda pomalo zbunjeno nastavila. – To jest... ako ste ozbiljno mislili to što ste rekli...

– Mislio sam – rekao je on tiho.

– Pripremila sam vam odrezak i grašak – kazala je menjajući temu. – Bolje da večerate dok je jelo još toplo.

– Biće dosta kasno kada dođem na igranku – odvrati on ozbiljno. – Najpre moram da obiđem grad.

– Onda ćemo se videti tamo, mister Holideje – pozdravila ga je Margaret i lagano izašla.

On je uzdahnio i – bacio se na odrezak. Žena kao Margaret budila je u čoveku čudna osećanja, pomislio je. U svojoj beloj haljini izgledala je čista i čedna, ali je, svejedno, u njenim pokretima i skladnom njihanju tela pri hodu bilo nečeg čulnog, nečeg što je dizalo temperaturu tela. Prkosna ili dražesna, zaključio je i za trenutak zatvorio oči.

Kada je završio sa jelom već je bilo vreme da krene u prvi večernji obilazak grada. Sklonio je posuđe u stranu, lagano prišao vratima i pogledao napolje. Sada je već bio mrak i sjajno žuti mesec visio je iznad reka kao zlatna kugla.

Duž cele glavne ulice bile su upaljene svetiljke, a salun „Pikova dama” iz koga je dopirala tiha klavirska muzika kupao se u svetlosti. Video je petoricu kauboja koji su prošli pored njega, zastavili se ispred privezišta i galameći požurili prema ulazu u „Damu”.

Konačno je sišao sa trotoara i lagano pošao na drugu stranu.

Na prvom spratu saluna svetlela su četiri prozora dok je peti bio u mraku. Iako ga je obuzeo loš predosećaj, Dok je nastavio mirno da hoda. Trenutak kasnije začulo se tiho škripanje i on se, ne podižući glavu, hitro bacio na zemlju u isto vreme kada se na prozoru pojavila cev puške. Već u sledećem trenutku oružje je snažno grmnulo i kotrljajući se po zemlji, Dok je osetio vruć, peckav bol visoko u levoj mišici. Poznavao je taj bol koji se javljao zbog udara komada krupne olovne sačme. Onda je grmnulo i drugi pucanj i snop tanadi se zario u tlo na kome je ležao samo pre nekoliko trenutaka.

Skočivši na noge, Holidej je potegao revolver. Pri slaboj svetlosti kroz otvor između dva prozorska okna ugledao je neko ružno izbrazadano lice i skočivši na trotoar, grunuo na leptir vrata saluna.

U „Pikovoj dami” se niko nije ni pomerio. Konobar za šankom stajao je kao ukočen držeći bocu u ruci, klavirista se „zaledio” na dirkama, dok su kauboji i kockari sedeli na svojim mestima i napeto iščekivali dalji razvoj događaja.

Žurnim koracima Dok je krenuo ka stepenicama prolazeći pored stola za kojim je sedeo Hejg sa revolverašem

po imenu Kejn Hokins. Kada je bio pri vrhu, vrata sobe su se širom otvorila i na njima se, sa skraćenom dvocevkom u rukama, pojavio Džim Giford. Izgledalo je da su oba oružja grmnula u isto vreme, ali ipak nije bilo tako. Dok Holidej je pritisnuo oroz delić sekunde ranije tako da je kuršum pogodio Giforda u grudi i odbacio ga unazad. Sedeći u postelji, Vanda je povukla pokrivač do brade kada je Giford pao na krevet. No, revolveraš se nije predavao. S mukom je ustao i pokušao da se ispravi kada je Holidej ponovo opalio. Ovoga puta kuršum je napravio mali crveni pečat na Gifordovom čelu i on je ćutke pao na pod.

Zavijena u čaršav i tiho jecajući, devojka je skočila sa kreveta i očiju raširenih od straha, ostala da stoji pored prozora. Dok je ćutke odmerio, a onda se okrenuo i sišao u salun. Laganim odmerenim korakom uputio se prema Hejgovom stolu i mirno upitao:

– Imate li neku ideju ko ga je unajmio?

Hejgovo lice bilo je blede kao kreč.

– Pojma nemam, šerife – odvratio je jedva čujno.

– Onaj ko ga je unajmio bio je budala – procedio je Holidej lagano, ali glasno da ga svi čuju. – Mislim da to svako u gradu sada misli. Taj je bio glup što je unajmio čoveka nedoraslog za ovakav posao.

Hejg je drhtavom rukom izvadio cigaru i prineo je ustima.

Holidej se uputio ka leptir vratima. Odgurnuvši ih, izašao je na ulicu ostavljajući „gospodara grada” samog sa njegovim gnevom i žamorom glasova

koji se razlegao salunom čim je on kročio na trem.

Stigavši do zatvora, zalupio je vrata za sobom i grčevići lice, otkopčao rukav i otkrio levu mišicu. Kuršum je prošao kroz tkivo ostavivši malu, jedva vidljivu rupicu iz koje se slivao tanak mlaz krvi. Škripnuvši zubima, Holidej je uzeo flašu viskija i seo na stolicu.

* * *

– Sve će biti dobro – rekao je doktor Finli zavijajući Holidejevu ruku.

– Nije trebalo da se trudite – odvratio je Dok. – I do sada mi se dešavalo da budem ranjen. Mogli ste ostati na igrancima i dobro se zabaviti.

Gradski lekar je još jednom osmotrio svoje „delo”.

– Kako sam mogao da se zabavljam kada mi je nad glavom stalno stajala ona žena i terala me da dođem da vas previjem?

– Vaša žena?

Finli se osmehnu.

– Ne, nije me ona poslala ovamo.

– Neko ko?

– Pa, propovednikova kći.

– Margaret?

– Da, baš ona. Eh, ta devojka nam je prva rekla da se ne slaže sa našom odlukom da šerifsku zvezdu damo jednom revolverašu. Ali izgleda da je neobično zainteresovana za zdravlje tog revolveraša.

– Možda se nada da će me prevaspitati...

– Možda – odvratio je lekar sumnjičavo. – Dakle, šerife – dodao je – ovo je

sitnica i već sutra će sve biti normalno. Ipak, ako hoćete moj savet, trebalo bi da se ranije povučete na počinak i malo odmorite.

Dok se blago nasmeši.

– Ja nisam od onih koji primaju save-te, doktore.

– I mislio sam da niste – rekao je Finli pomirljivo, zatvorio torbu i mahnuvši rukom u znak pozdrava, izašao napolje.

Uzdahnuo je. Bilo mu je sasvim dobro, osim slabog, potmulog bola i male utrnulosti. Možda je Finli bio u pravu kada mu je savetovao da ranije legne, ali ipak... on za to još nije bio spreman. Hteo je još nekoliko minuta zadovoljstva, to jest, bar jedan ples sa lepom Margaret. Pored toga, sada je znao ime čoveka koji je pokušao da ga ubije: bio je to Džim Giford. Bilo je očigledno da je Giford i ranije dolazio u Kulidž i da je radio za Trejsija Hejga. Revolveraš je verovatno i sada došao na njegov poziv, ali Hejg je rešio da to sada ne poteže. Uostalom, svi njegovi ljudi bi to porekli, a dokaza nije imao.

Izašao je napolje i uputio se glavnom ulicom želeći da završi prekinuti obilazak. Bila je subota i Kulidž je vrveo od kauboja koji su došli sa obližnjih rančeva da se zabave i potroše u gradu svoju nedeljnu zaradu. Naravno, svi ti ljudi su znali identitet čoveka sa zvezdom i pri susretu sa njim s poštovanjem su ga pozdravljali. Svratio je u Volkotov „Kec herc” koji je bio prepun, ali Margo ga je obavestila da nema nikakvih neprilika. Zatim je obišao nekoliko Hejgovih kockarnica i konstatovao da je svuda mir-

no. Ljudi su bili zauzeti igrom i obuzeti „novčanom groznicom”.

Na kraju je svratio kod „Pikove dame”. Nešto ranije pogrebnik je odneo Gifordov leš, ali tragovi krvi još su bili vidljivi na podu. No, atmosfera je bila vesela, Hejgov salun prepun kauboja koje u „zabavljačice” jednog po jednog vodile na sprat uz smeh i zavodljivo kikitiranje.

Hejg je još uvek sedeo za istim stolom, zajedno sa Hokinsom, Mandangom i Harperom. Hos Mekvin je stajao nešto dalje, desnom rukom naslonjen na šank.

Holidej se napravio da ih nije video i okrenuvši se, izašao u noćnu svežinu.

Prošao je pored nekoliko kuća, skrenuo desno i stigao do zgrade gradskog doma i za trenutak zastao. Tek tada je lepo mogao da čuje drhtavu muziku violine i klavira koja se s vremena na vreme gubila, nadjačana snažnim batom nogu po drvenom podu.

Nekoliko trenutaka se dvoumio, a onda ipak odlučio da uđe.

Gradonačelnik Noris je stajao na vratima.

– Drago mi je što vas vidim živog i zdravog, Holideje.

– Hvala, gradonačelniče. Ja ne umirem tako lako – odvratio je i sigurnim korakom ušao u salu.

Igra je upravo bila završena i muškarci su pratili dame do njihovih mesta. Velečasni Kriebtri stajao je na platformi pored ćelavog violiniste i jedne ugojene gospođe koja je sedela za klavirom. Niko od njih troje nije izgledao zado-

voljno, ali ipak su se blede osmehivali, očigledno misleći na nešto drugo.

Sala je bila ukusno ukrašena i puna ljudi.

Margaret je stajala sa visokim mladim čovekom duguljastog lica koji ju je držao za ruku. Mora biti da je to Vil Brent, pomislio je Dok. Nije baš privlačan, zaključio je posmatrajući bledog čoveka ozbiljno proređene kose i namrštenog lica. Izgledalo je da ne uživa u zabavi, a Holidej je odmah video i razlog.

Naime, trojica muškaraca u zapuštenim prljavim odelima odudarali su od slike lepo obučenih parova koji su igrali ili samo uživali u muzici. Prva dvojica sa licima crvenim od pića glasno su se šalila, dok se treći raskalašno smejaio i neprestano oblizivao usne.

– Proklete budale – promrmlja Noris. – Sasvim će upropastiti ovako prijatno veče.

– Ko su oni?

– Ukrotitelji divljih konja sa ranča „F”, šerife. Šta da kažem? Sirovi su i nevasitani i kada su trezni, a pogotovu sada... Ona dvojica neobrijanih su Stabi i Rend; a treći je Pit Korli. Nije mi jasno otkuda oni ovde?

Velečasni Kriebtri je pročistio grlo i nervozno odmerio veselu trojku. Onda se okrenuo prema ostalima i objavio:

– Ovamo... gospodo... Odaberite partnere za kadril – objavio je.

– Kadril! To je moja omiljena igra! – viknuo je Stabi pljesnuvši se po butinama i pogledavši jednu doteranu postariju ženu koja je mirno sedela pored svog muža. Pošto mu je bila najbliža, nesigurnim korakom je krenuo ka njoj.

– Gospodo... mislim da sada treba da se usrećite sa Stabijem...

– Ne, hvala vam, mister – odvratila je žena odlučno.

Ćelavi violinista odsvirao je nekoliko taktova, ali muzika nije mogla da nadjača smeh Pita Korlija. Naime, debeljkoo se podsmevao svom drugu Stabiju koji je tako otvoreno odbijen.

– Ha, dobio si „korpu”, drugar! Kako to, dođavola? Pa kod tebe ne postoji „ne” kao odgovor!

– Takav način izražavanja ovde nije dozvoljen – dobacio je velečasni Krebtri sa platforme.

Korli se okrete.

– Zaveži, propovedniče!

– Tako je od trenutka kada su došli – šapnu Noris Holideju.

– Kadril – ponovio je Krebtri praveći se da nije čuo. – Gospodo, odaberite dame za kadril.

Pit Korli je stajao na sredini sale i okretao se oko sebe. Do tog trenutka niko se nije usudio da počne igru, uprkos tome što je violinista, praćen klavirrom, uporno svirao.

– Pokazaću ti kako se to radi, Stabi! – povikao je Korli nadjačavajući muziku. Pijano se njišući došao je do Margaret koja je bila okrenuta prema svom pratiocu.

– Gospođice... – promrmljao je promuklo. – Ja biram vas!

Muzika je odjednom zamrla.

– Mister Korli, da ste trezni, uzela bih u obzir vašu želju – odvratila je Margaret. – Ali vi ste pijani i širite oko sebe neprijatan miris viskija.

– Šta? Kako se usuđujete da tako razgovarate sa mnom? – prasnu Korli zanoseći se. – I ko ste vi uopšte vi, gospođice?

– Ja sam Margaret Krebtri – odvrati devojka mirno. – U svakom slučaju, sledeću igru sam obećala ovom džentlmenu.

– Da... to je tačno – promućao je Vil Brent oprezno.

Debeli ukrotitelj konja zagledao se u njega.

– Bogami, to je onda nesreća za tebe, druškane. Jer, ova igra je moja.

– Slušajte vi... – zaustio je Brent.

– Slušaj ti – prekinuo je Korli, na šta su se Stabi i Rend spremno nasmejali. Onda je posrćući prišao bliže i prstom dotaknuo Brenta koji je treperio kao list na vetru. – Ja sam odlučio. Tvoja devojka je moja sledećih nekoliko minuta.

Vil Brent je otvorio usta da protestuje, ali reči su mu zamrle u grlu kada se Korli nadneo nad njega. Ukrotitelj je prišao još bliže paru i mrgodno se osmehnuo. Zatim je ćutke odgurnuo Brenta u stranu i jednom rukom obgrlio devojku oko struka. Iznenadena, ona ga je udarila po obrazu, ali šamar nije zaustavio nasilnika. Ružno se cereći, on je počeo da je vuče ka sredini sale.

A onda se sve promenilo.

Munjevito reagujući, Holidej je u nekoliko koraka stigao do pijanca i devojke, levom rukom dograbio Korlija za okovratnik i odgurnuo ga od Margaret. Glasno psujući, Korli se hitro okrenuo i naleteo na Dokovu pesnicu. Udarac je

bio snažan tako da su mu se usta napu-
nila krvlju. U trenu je izgubio dah i za-
teturao se unazad, sve do zida. Holidej
je pošao za njim i zadao mu još jedan
udarac u pleksus. Uspeo je kratko da
krikne, a onda se sručio na pod i od-
stao da leži u nesvesti.

Okrenuvši se, Dok je ugledao Stabija
i Rena koji su jurnuli na njega kao dva
razjarena bika. Tek tada je Stabi prime-
tio zvezdu na Holidejevim grudima.

– Dođavola, Rende, pa to je šerif!

Stabi je zastao u pola koraka, ali je
Rend, zagrejan pićem i ljut zbog poraza
svoga prijatelja, preteći spustio ruku
ka revolveru. No, pre nego što je uspeo
da izvadi oružje, pred sobom je ugledao
cev Holidejevog „kolta”.

– Na tvom mestu ne bih ništa pokušavao – opomenuo ga je šerif hladno.

Brzo je sklonio ruku i pocrveno.

– Pa... ovaj, šerife.... nismo mislili ni-
šta ozbiljno.

– Vi – dobacio je Holidej dajući Brentu
znak glavom. – Uzmite im revolvare.

– Zar ja? – upita ovaj uplašeno.

– Da, vi – ponovio je. – Ne bojte se,
držim ih na nišanu.

Brent je oprezno pošao napred i drh-
tavom rukom jedva izvadio oružje prvo
Rendu, a onda i Stabiju. Za to vreme
Korli se osvestio i s mukom pokušavao
da ustane.

– Vas trojica ste ovde remetili red i
mir – dobaci Holidej kratko.

– Mi smo se samo šalili... – opravda-
vao se Sabi.

– Šalili? Ako neko od građana hoće da
vas tuži, završićete u zatvoru.

Za trenutaka je zavládala neprijatna
tišina puna napetog iščekivanja.

– Nije se desilo ništa loše, jer ste sti-
gli u pravi čas, šerife – dobacio je Kre-
btri želeći da smiri situaciju.

– A sada se gubite! – naredio je Dok
posmatrajući svu trojicu. – Izadite na-
polje i otreznite se. Kada pođete iz gra-
da, možete uzeti vaše revolvare.

– Nije valjda da... da ćemo morati da
šetamo kroz grad bez revolvera? – po-
žalio se Rend.

– Moja kancelarija se zatvara u po-
noć. Do tada dođite da uzmete oružje
ili ćete odjahati bez njega.

Gundajući, trojica pijanaca su krenula
ka izlazu. Violinista je zasvirao prve to-
nove kadrila i u Sali je zavládó žagor.

– Moja igra, Margaret – rekao je Brent
pošto su neželjeni posetioци izašli.

– Ne, Vile – odvrati devojka resko.

– Kako?

– Ovu igru obećala sam mister Holide-
ju – odvratila je osmehnuvši se novom
šerifu. – Najmanje što mogu da učinim
posle pomoći koju mi je ukazao, jeste
da održim obećanje.

– Margaret... ja sam pokušao... u stva-
ri hteo sam da... – mucao je uplašeno.

Ali, propovednikova kćer nije ga čula,
jer je već koračala prema šerifu.

– Čini mi se da je ovo ta igra, mister
Holideje.

Osmehnuo se i pružio joj ruku.

– Mislim da ste u pravu, mis Kriebtri.

– Vaša ruka ... – izustila je zabrinuto
dok ju je vodio ka sredini sale.

– Nije bilo neophodno da šalžete dok-
tora Finlija. To je samo lakša povreda.

– Kada sam čula, zabrinula sam se...
– Margaret je začutala i naglo porumenela. – Zna li da igrate kadril, mister Holideje?

– Mislim da ga još nisam zaboravio.

I pokazalo se da nije. Oni koji su ih posmatrali očekujući da vide novog šerifa kako se muči, bilo su prijatno iznenađeni. Holidej je znao korake, igrao je ležerno držeći se kao pravi dendi sa Istoka. Kada je njegova snažna ruka obuhvatila devojkicu oko struka, Margaret mu se potpuno predala i pustila da je vodi.

Kada se igra završila, Krebtri je objavio da dame služe kafu u susednoj odaji. Naravno, Dok je pratio Margaret, platio dve šolje kafe, a onda sa devojkicom izašao na verandu. Na svetlosti mesečine njena kosa je imala srebrni oreol.

– Iznenadili ste me, mister Holideje – kazala je devojkica tiho.

– Time što umem da igram?

– I to vrlo dobro – zaključila je Margaret i pogledala ga sa divljenjem. – Vi... niste uvek bili... pustolov, je li tako?

– Tako je, mis Krebtri.

– Mister Holideje – nastavila je zbunjeno – moram da vam se izvinim zato što... što sam bila gruba kada smo se prvi put sreli. U stvari, radilo se o tome da je angažovanje čoveka kao što ste vi bilo protiv mojih principa. Ali posle ovoga noćas, nisam više sigurna da sam bila u pravu.

Holidej srknu kafu.

– Čovek ima pravo da greši, mis Krebtri.

Ona ga nežno odmeri ispod trepavica.

– Mister Holideje, postoji nešto što me strašno čudi. Zašto je čovek kao što ste vi... postao revolveraš? – završila je oborivši oči. – Oprostite... stvarno nemam pravo da vas to pitam.

Džordžijančevo lice zamrači senka sete.

– Nije nikakva tajna, bar što se mene tiče. Bilo je to dosta davno, onda kada sam izgubio nadu da ću doživeti sledeće proleće. To je bilo teško vreme kada sam morao da donesem neke ozbiljne odluke. Krenuo sam u nepoznato i pored svega sačuvao dostojanstvo, a kako se, evo, ispostavilo, još uvek sam živ. Verovatno mi je ravnodušnost prema životu dala hladnokrvnost i sigurnost potrebnu za pobedu. Kada sam podizao revolver ruka mi nije zadrhtala, jer mi je očajanje dalo sigurnost. Pobedio sam bolest, ali istovremeno stekao slavu koju nisam želeo. Eto... tako je počelo i traje. Svi moji pokušaji da to prekinem ostali su jalovi.

– Mora da je strašno živeti okružen mržnjom i strahom. Kako se čovek oseća u takvom položaju? – šapnula je devojkica.

Dok je ispio kafu do kraja.

– Mogu vam reći da nije prijatno. Ali, ostavimo to. Muzika je ponovo počela i Brent će vas čekati.

– Neka čeka – odvratila je ona odlučno.

– Ipak ću vas otpratiti nazad, mis. Inače, zvanično sam na dužnosti i svratio sam samo zbog ove igre.

– Mister Holideje, hvala što ste mi pomogli. Ne bi mi se dopalo da igram sa onim pijanim... Vil očigledno nije namestavio da mi pritekne u pomoć.

– Sačekao sam nekoliko sekundi nadajući se da će on to i učiniti – odgovorio je Dok. – Onda sam zaključio da moram da se umešam.

Nesvesno ga je uhvatila za ruku i čvrsto je stisnula.

– Hvala, puno vam hvala – ponovila je toplo.

Kada je htela da se odmakne, on je pružio ruku i obuhvativši je oko pojasa, privukao je sebi. Već sledećeg trenutka usne su im se spojile. U prvom trenutku devojka je ostala nepomična, ali su joj se usne lagano rastvorile i ona mu obavi ruke oko vrata.

Nijedno od njih dvoje nije primetilo siluetu na vratima.

Posle izvesnog vremena Holidej ju je pustio.

– Moram da idem – rekao je sa žaljenjem. – Odvešću te nazad.

Senka hitro kliznu u tamu, a Holidej pođe sa devojkom prema vratima.

* * *

Bila je već ponoć kada je Itan Volkot otvorio kasu kako bi unutra ostavio zaradu iz „Kec herca”. Neposredno pre toga izbrojao je dve stotine i sedamdeset tri dolara što je bio prilično dobar iznos za salun kakav je „Kec herc”, pogotovo od kada je konkurentska „Pikova dama” dosta spustila cene piva i viskija kako bi privukla goste.

Volkot je zatvorio kasu i uzdahnuo. Na Zapad je došao kao vojnik, odslužio svoj rok i kada je skinuo uniformu, investirao je svoj novac u salun „Kec herc”. Bio je krupan snažan tri-

desetogodišnjak, bujne plave kose i svetlih očiju.

Sedeći za pisaćim stolom, osluškivao je šumove iz saluna sa druge strane vrata. Kroz nekoliko minuta otići će kući i ostaviti barmena da sve zatvori kada i poslednji gost ode. Samo je „Pikova dama” bila otvorena celu noć, jer je Hejg nastojao da uzme od ljudi i posledji cent, odnosno, zaradi što više.

Toga dana Hejg je bio tu, u njegovoj kancelariji.

Kao i drugi poslovni ljudi u Kulidžu, Volkot je napravio grešku da od Hejga tri godine ranije pozajmi novac za renoviranje saluna. Redovno je vraćao dug i otplate su trebale da se okončaju za tačno godinu dana. Pomislio je na to i zadovoljno uzdahnuo: za godinu dana „Kec herc” će biti njegov, a dug likvidiran.

Osvrnuo se oko sebe i zevnuo. Dan je bio dugačak, a sastanak sa Hejgom ga je u potpunosti iscrpeo. Prokleti zeleniš, pomisli. Došao je sa predlogom da preuzme „Kec herc” i ostao kod njega puna dva sata ubeđujući ga, pa čak i preteći, ali sve u zavijenoj formi. Predlagao je da mu isplati dve hiljade dolara i otpiše preostali deo duga.

Takva ponuda graničila se sa uvredom, pa ju je Itan Volkot tako i tretirao. To je posebno iznerviralo Hejga koji je besan kao furija bez pozdrava napustio lokal.

No, nije želeo time da se zamara. Ispio je viski i otišao u salun gde je bilo još oko desetak gostiju i dve zabavljačice koje su se dosađivale.

– Hoću li ti noćas biti potrebna? – zapitala ga je Margo.

– Mislim da hoćeš – odvratio je i sa željom u očima odmerio njenu privlačnu figuru. – Dođi kod mene kada se salun zatvori.

– Naravno – odvratila je diskretno. – Neću se dugo zadržati.

– I ponesi bocu najboljeg vina – dodao je, razmaknuo leptir vrata i izašao napolje.

Sala za igranke kod crkve baš se zatvarala i on je ugledao trojicu ljudi koji su se ispred zatvora žurno penjali u sedlo. Prešavši preko ulice mogao je da vidi kako novi šerif svoj trojici vraća revolvere. Neka gužva, pomislio je i čežnjivo osmotrio svetlo u nekoliko Hejgovih kockarnica, kao i veći broj konja na privezištu.

Bez obzira na sve, samo je odmahnuo rukom i skrenuo u ulicu Bufalo. Bila je to mnogo tiša, uzana uličica koja je vijugala između kuća i završavala na obali reke. Volkotova kuća je bila blizu vode i stigavši do ograde, on sa zadovoljstvom udahnu miris ruža koji ga je vraćao u život. Imao je prostran vrt sa ružama puzavicama i posebno plaćao čoveku da sve to održava. Kada bi se uveče ili u neko doba noći vratio iz saluna često je sedeo na drvenoj klupi koju je sam napravio u uživao u „božanskim” mirisima.

U sebi se smešio misleći na nove ruže koje treba da procvetaju, a onda se vidno trgao. Baš kada je hteo da stavi ključ u bravu primetio je da su vrata otvorena.

Lopovi, bila mu je prva misao. Prokleti lopovi!

Ušao je unutra tražeći šibicu da bi upalio lampu. Kada je već napipao palidrvce u džepu, osetio je u vazduhu ustajali miris duvanskog dima.

– Upali svetiljku, Volkote – začuo se neki glas iz tame.

– Ko je to, dođavola... – promrmľjao je kresnuvši palidrvce i blesak plamena obasjao je debeljuškastog bradarog čoveka opruženoj u stolici za lľuljanje.

– Dođavola, Hokinse, kako si se usudio...

– Umorio sam se čekajući te, Volkote – rekao je Hokins mašući rukom u kojoj je držao mirišľjavu cigaru – pa sam ušao unutra. Ali, zašto ne zapališ tu svetiljku? Opeći ćeš prste.

Besno škrľgućući zubima, vlasnik saluna je primakao palidrvce fitilju. Plamićak je zatreptao, a onda planuo i obasjao odaju. Kejn Hokins je i dalje mirno sedeo sa pakosnim osmehom na usnama. Na stočiću pored njega nalazila se čaša brendija koju je uzeo iz ormarića za piće.

– Gubi se odavde! – planuo je Volkot. Međutim, Hokins se nije ni makao. Namerno, kao da prkosi, otresao je pepeo cigarete na tepih.

– Mister Hejg me je poslao.

– Zbog čega?

– Da nastavim diskusiju koju si sa njim vodio danas posle podne.

– Taj razgovor je završen i Hejg to zna – odbrusio je Volkot nabusito. – Nema pogodbe! A sada odlazi odavde!

– Ti, izgleda, ne razumeš, Volkote?

– Razumem da si nasilno obio bravu na mojim vratima i kao lopov ušao unutra.

– Govorim o ponudi mister Hejga – naglasio je Hokins oštro. – Zar se ne sećaš? Bio je veoma širokogrud.

– Koju sam bez razmišljanja odbio.

– Mister Hejg ne voli ljude koji ga odbijaju – dobacio je Hokins mirno, mada se ispod tog prividnog mira mogla nazreti i doza pretnje. – Tačnije rečeno, on smatra da si nezahvalan.

– Hokinse, prenesi tvom gazdi jednu poruku, to jest, ponovi mu da ono što sam rekao ostaje. Ne prodajem i tačka! Da, još nešto... Poslaću mu račun za ovu razvaljenu bravu.

– Slučajno se sećam da je Šon Vitmen istu takvu glupost rekao neposredno pred smrt... – procedio je Kejn Hokins tiho. – Njemu je došao glave nesrećan slučaj. Zalutali kuršum... koliko se sećam... Jesam li u pravu?

– To je, znači? – progundā Volkot besno. – Ako ne prodam salun Hejgu, i mene će zadesiti slična sudbina?

– Zavisi kako karte padnu – priznao je Hokins, a onda izvukao iz džepa komad papira i razvio ga. – Mister Hejg ti je poslao ovaj ugovor o prodaji. Treba samo da ga potpišeš i sutra dobijaš pare. Neće biti nikakvog „nesrećnog slučaja”.

– Daj to da vidim.

– Sada već govoriš razumno, Volkote – odvratio je bandit pružajući mu ugovor. – Samo dobro pogledaj! Sve je tu uključujući i cenu od dve hiljade dolara.

Itan Volkot priđe bliže lampi. Nekoliko trenutaka je proučavao papir, a onda ga lagano iscepao u komadiće. – Reci Hejgu da me nije uplašio – dodao je dok ga je Hokins zabezeknuto posmatrao.

– Ti si lud, Volkote – procedio je bandit promuklo.

– A sada se gubi! – naredio je vlasnik saluna.

Kejn Hokins je bacio cigaretu na pod i ugazio je u tepih. Zatim je ćutke prošao pored Volkota, izašao napolje i izgubio se u noći.

Proklinjući u sebi Hejga i njegove ljude, Volkot je prišao vratima želeći da ih zatvori. U istom trenutku grmnuo je pucanj i tane mu se zarilo u trbuh. Već sledećeg trenutka srušio se na od grčeviti se u samrtnom ropcu.

Hokins je bez pokreta stajao u bašti držeći revolver koji se još dimio.

U očajanju, Volkot je poslednjim snagama pružio ruku ka futroli, ali u momentu kada je dohvatio dršku revolvera, Hokins je još jednom opalio i zauvek ga učutkao.

U kućama su počele da se pale svetiljke, a noćnu tišinu poremetila je škripa prozora i lupanje vrata. Hokins je preskočio nisku ogradu želeći da se dočepa mraka na obali reke. No, odjednom je pred sobom ugledao blede prestrašeno lice salunske zabavljačice. Margo je stajala u dovratku kuće preko puta i u tom kratkom, ne baš prijatnom trenutku kada su im se pogledi sreli, Hokins je shvatio da je ona sve videla. Ne razmišljajući, mahinalno je zategao obarač i ona je vrisnula. U tom trenutku ljudi iz kuća nagnuli su na ulicu, pa je ban-

dit zbunjeno vratio revolver u futrolu i kliznuo u noć.

* * *

Čuvši pucnje, Dok Holidej je požurio prema ulici Bufalo zavijenoj u tamu. Na uglu je naleteo na postarijeg čoveka u spavaćici koji je držao fenjer u ruci.

– Tamo dole, šerife – povikao je. – Izgleda da je neko ubijen.

Požurio je niz niz ulicu i došao do gomile okupljen ispred Volkotovog vrta. Čutke se probio kroz gomilu do verande gde je nekoliko ljudi stajalo oko nepomičnog tela.

– Itan Volkot, šerife – dobacio je neko. – Bio je vlasnik saluna „Kec herc”.

– Pogođen je u stomak i glavu – dobacio je drugi. – Nije bilo nikakve šanse da preživi.

Dok je kleknuo i osmotrio telo. Drugi metak pogodio je Volkota tačno između očiju. Iako su mu prsti čvrsto stiskali dršku revolvera, oružje je bilo hladno. To je značilo da nije uspeo da opali ni jedan metak.

Holidej se uspravio i odmerio lica prisutnih obasjana lelujavom svetlošću fenjera. Neki su bili šokirani, drugi iznenađeni dok je izraz lica dvojice ljudi govorio da su ubistva u Kulidžu postala sasvim obična stvar.

– Da li je neko video šta se desilo? – upitao je Dok.

– Većina ljudi je bila u postelji – dobacio je bankarski službenik Marti Delani. – Čula su se dva pucnja, prilično brzo jedan za drugim. Odmah sam izju-

rio napolje, ali zlikovac koji je ubio Volkota je već pobjegao.

– Čuo se i neki krik – dobacio je njegov komšija Edi Vajthed. – Ja sam jasno čuo ženski vrisak.

– Je li neko od vas vrisnuo? – upitao je Holidej prisutne žene iz susedstva koje su stajale uz svoje muževe.

Samo odmahivanje glavama i tišina.

– Ali... bilo je to tako jasno – potvrdio je Edi Vajthed. – Ne postoji mogućnost da sam pogrešio. Krik se čuo odmah posle drugog pucnja. Kao da je neko video šta se desilo i kriknuo.

– Taj očevdac je očigledno pobjegao – zaključio je Dok i odmerio okupljene ljude. – Želim da mi svi vi iz susedstva date izjavu. Zato vas molim da sutra ujutru dođete u kancelariju. I još nešto – dodao je obraćajući se Delaniju i Vajthedu – molim vas da pozovete pogrebnika i pomognete mu da se telo odnese.

– Nema problema, šerife – odvratio je Delani zamišljeno – Ovo... sve je tako čudno. Ko bi mogao da želi smrt mister Volkotu?

– Sada to još ne znam – odgovorio je Dok zamišljeno. – Ali, nameravam da otkrijem i učinim sve kako bi krivac bio kažnjen – kazao je i okrenuo se prema ulazu. Odmah je primetio razvaljenu bravu i, pažljivo osmatrajući sve oko sebe, ušao unutra. Stojeći pored lampe razgledao je odaju i odmah primetio komadiće papira razbacane po tepihu. Brzo se sagnuo, pokupio ih i stavio sebi u džep. Već je hteo da pođe kada je njegovo oštro oko otkrilo opušak cigarete

grubo ugažen u tepih. Uzeo ga je, spretno zavio u papir i stavio u džep.

Kada se vratio na verandu Delani i Vajthed već su izneli telo, pogrebnikova kola upravo su se zaustavila ispred kuće, a ljudi su se polako razilazili.

Kratko je uzdahnuo, zatvorio kapiju i uputio se ka zgradi zatvora. Čim je za sobom zatvorio vrata kancelarije, seo je i počeo da slaže po stolu komadiće papira nađene na podu Volkotove sobe. Posle nekoliko minuta uspeo je da sastavi gornji deo lista na kome je pisalo „Ugovor o prodaji”. Klimnuo je glavom i izvadio cigaru iz tabakere, rešen da ostane tu dok ne sastavi sve komadiće pocepanog dokumenta.

Onda se na sporednim vratima začulo tiho, obazrivo kucanje. Bila su to mala vrata u dnu prostorije koja su vodila na sporednu ulicu i veoma retko se koristila. Spustivši iz predostrožnosti ruku na pištolj, ustao je i nečujno pošao preko odaje. U zidu se, sasvim u ćošku, nalazio se prozorčić koji je takođe gledao na sporednu ulicu. Za trenutak je pomerio debeli zastor i pred vratima ugledao siluetu neke žene. Iako se na polju nije baš najbolje videlo, odmah ju je prepoznao. Bila je to Margo, zabavljačica iz saluna „Kec herc”.

Odmah joj je otključao vrata.

– Udite – pozvao je tiho.

Brzo se provukla pored njega, upadljivo bleđa, široko raširenih, uplašениh očiju. Čim ju je ugledao, Dok je shvatio da nije u pitanju prijateljska poseta.

– Mister Holideje... – obratila mu se drhteći kao list na vetru – došla sam čim sam mogla... čim sam bila sigur-

na da me niko neće videti – dodala je usplahireno.

– Bilo bi najbolje da sednete, Margo – odvratio je on smireno.

– Da, da... hoću – promucala je, obišla pisači sto i skljkala se na stolicu. Nije ništa rekla već je zagnjurila lice u šake.

– Samo polako... – pokušao je da je ohrabri. – Treba prvo da se smirite, a onda da mi kažete šta se desilo.

– Videla sam kada je mister Volkot ubijen – prošaputala je i glasno zajecala.

Dok je pustio da se smiri, a onda predložio:

– Zašto me ne ispričate sve od početka, Margo? Imamo vremena.

Ona podiže pogled.

– Pa... uputila sam se kod Itana... to jest, krenula sam ka mister Volkotovoj kući. On me je pozvao... ovaj... na čašicu pića posle rada. Znaite, bilo smo veoma... bliski prijatelji.

– Nije potrebno da mi bilo šta objašnjavate, Margo – kazao je Dok blagim glasom. – Samo mi ispričajte šta se desilo.

– Bila sam na ulici kada sam videla da su se vrata Itanove kuće naglo otvorila. Kejn Hokins je izašao napolje i okrenuo se baš u trenutku kada je Itan prišao vratima. Zatim je Hokins bez oklevanja opalio dva puta i sve... sve je bilo gotovo. Ja... bila sam zaprepašćena. U jednom trenutku Itan je bio živ, a već u sledećem nepomično ležao na terasi – dodala je, ne uspevajući da zadrži suze. – Onda sam vrisnula...

– Je li vas je Hokins video?

Kratko je klimnula glavom.

– Da. Čim me je ugledao, mašio se revolvera, ali su baš tada susedi iz okolnih kuća istrčali na ulicu i on je pobjegao prema reci.

– I nikome niste ništa rekli?

– Bila sam toliko uplašena da sam samo pobjegla i sakrila se – priznala je.

– Dolazeći ovamo, bila sam vrlo opreznna, mister Holideje. Stigla sam sporednim ulicama...

– Izgleda da su se prepirali oko ovoga

– rekao je Holidej pokazujući prstom komadića papira koje je sastavio i na kojima je moglo da se pročita „Ugovor o prodaji”.

– Hejg je danas u toku dana posetio Itana – kazala je. – Sam mi je rekao da je prokleti zelenaš pokušao da ga natera da mu proda salun, ali je on to odbio.

– I onda je Hejg poslao Hokinsa da ga ubije – konstatovao je Dok. – Pretpostavljam da je tako.

– Mister Holideje, Itan je dugovao Hejgu neki novac. Kazao mi je da uredno vraća rate, ali sa ovakvima se nikada ne zna...

– Ima li Hejg založnicu za „Kec herca”?

– Ima.

– Tako znači? Pa, sada je sve mnogo jasnije. Volkot je ubijen, a salun će preći u Hejgove ruke – promrmljao je Holidej i izvadio još jednu cigaru. – Treba mi vaša pomoć, Margo.

Ona ga iznenađeno odmeri.

– Kako to mislite?

– Ukoliko obećate da ćete svedočiti, uhapsiću Kejna-Hokinsa. Kada zaključite da mu je glava u pitanju možda će i ot-

kriti Hejga. Ako bi nam to uspelo, grad bi veoma brzo postao slobodan.

Devojka tužno uzdahnu.

– Pa oni će me ubiti pre nego što budem išta rekla...

– Neće, ako ne budu mogli da vas nađu.

– Mister Holideje, nema tog mesta gde me ti prokletnici neće naći!

– Ništa ne brinite za to. Neko tajno mesto uvek postoji. Uostalom, samo treba da kažete da li ćete svedočiti...

Margo se ćutke zagledala u njega grčevito razmišljajući. Setila se Itanovog beživotnog tela, pomislila na brojna prethodna ubistva kao i na to da su Hejgovi ljudi nametnuli gradu vladavinu straha. I sama je bila uplašena. Ipak, ovaj čovek je došao i sam se suprotstavio teroru vrativši ljudima nadu da je moguće odupreti se. I sada mu je bila potrebna pomoć koju mu je samo ona mogla pružiti.

– Hoću, svedočiću – čula je sebe kako odgovara.

– U redu. Dakle, pre nego što uhapsim Hokinsa odvešću vas na sigurno. Hajdete, izaći ćemo na sporedna vrata – dodao je, čvrsto je uzeo za ruku i izveo u sporednu ulicu. Kad je oprežno osmotrio okolinu i požurio u drugu, poprečnu uličicu u kojoj je vladala savršena tišina. Sve kuće su bile u tami, vrata zatvorena sigurnim rezama, a kapci na prozorima spušteni. Samo jedna kuća je u ovo doba bila otvorena – kuća gradskog sveštenika. U dnevnoj sobi gorela je svetiljka.

Ugledavši kuću, Margo je shvatila.

– Vodite me... baš tamo? U kuću velečasnog?

– Da, baš kod njega.

– Ali, mister Holideje! – zaustila je da protestuje.

On je stavio prst na usta, čvršće je stegao za ruku i otvorivši mala vrata ušao u dvorište. Diskretno je zakucao i posle nekoliko trenutaka na vratima se pojavio velečasni Džonas Krebtri obučen u kućni ogrtač.

– Oh, mister Holideje, otkuda...

Zastao je u pola rečenice, jer je iza Dokovih leđa ugledao našminkanu Margo obučenu u večernju haljinu.

– Oh... izvinite... Nisam znao da...

– Možemo li da uđemo, velečasni?

– Naravno ... – odvratio je. – Samo uđite ... – dodao je zbunjeno i brzo zatvorio vrata.

– Gle, mister Holidej! – dobacila je Margaret ulazeći u dnevnu sobu. Onda je ugledala posetiteljku i širom razrogačila oči. – Izvinite! Mislila sam...

– Oprostite što vas uznemiravam, ali potrebna mi je vaša pomoć – prekinuo je Dok blago. – Mis Margo ima dokaze koji će jednog od Hejgovih ljudi odvesti u zatvor. Možda će to biti put koji će nas odvesti do potpunog uništenja Hejgove bande.

– Odlično! – odvratio je Krebtri uzbuđeno. – Možete li nam kazati šta je u pitanju, šerife?

Dok im je sve ukratko ispričao naglašavajući da će Hejgovi ljudi sada želiti da pronađu i likvidiraju Margo kao jedinog svedoka.

– Pomislio sam da je ovo mesto na kome je nikada ne bi tražili – završio je iskreno. – Eto, sada znate sve.

– Vi ste sa jedne strane u pravu – započeo velečasni neodlučno. – Ali, sa druge... Ne znam šta da kažem. Ja sam sveštenik i moja kuća je, istina pomalo, neka vrsta svetog mesta. Ako nam se pridruži jedna...

– Oče, mister Holidej je u pravu – umešala se Margaret.

Krebtri uzdahnu.

– Ali ako ljudi iz Crkvenog odbora ikada saznaju...

– Neće saznati, u to budite sigurni – preduhitrio ga je Dok. – Tajnu ćemo podeliti samo nas četvoro. Ako vam neko dođe, mis Margo će se pritajiti u svojoj sobi.

– U redu, tako ćemo postupiti – složio se Krebtri i nehotice ispod oka odmeravajući devojčin dekolte. – Učinite šta je potrebno, a mi ćemo sačuvati mis...

– Margo – dobaci devojka.

– Margo... – ponovio je velečasni neodlučno. – Da li biste bili dobri da pokrijete... ovaj...

Devojka tek tada shvati na šta sveštenik misli.

– Izvinite... Zaista nisam htela ... – mucala je odmotavajući šal vezan oko struka i prebacujući ga preko golih ramena.

Krebtri se obrati svojoj kćerci.

– Budi dobra i pokaži mis Margo sobu gde se može smestiti, Margaret.

Devojka bez reči klimnu glavom.

– U redu. Hajdete sa mnom, Margo.

Holidej dodirnu rukom obod šešira i brzim korakom izađe u noć.

Našavši se napolju, duboko je udahnuo svež noćni vazduh i krenuo nazad prema glavnoj ulici. Od ubistva Itana Volkota prošlo je više od pola časa što je Hokinsu bilo dovoljno da se vrati i podnese izveštaj svome šefu. Sada je i Hejg znao da je Volkot mrtav i da postoji svedok koji je to video.

Pogledao je u „Pikovu damu” koja se kupala u svetlosti, krupnim koracima prešao ulicu i snažno gurnuo leptir vrata. Prošla je ponoć i broj gostiju bio je mnogo manji.

Hejg je sedeo za stolom sa dvojicom svojih ljudi, Mandangom i Harperom. Kada je Dok ušao unutra i bez razmišljanja se uputio ka njima, Meksikanac ga je diskretno udario laktom. Hejg se okrenuo i za tren se trgao ugledavši pred sobom mračno šerifovo lice.

– Ovde više niste dobrodošli, Holideje – dobacio mu je umesto pozdrava. – Od sada pijte na nekom drugom mestu.

– Jedini pristojan salun gde se još može mirno piti je „Kec herc” – odvratio je Dok mirno. – Kada ćete ga preuzeti?

– Nemam nameru da razgovaram o poslovima u ovo doba noći – obrecnuo se Trejsi Hejg.

– Volkot je mrtav – nastavio je Holidej u istom tonu. – To znači da vi sada posedujete njegov salun.

– Čuo sam za to – prokomentarisao je ovaj ravnodušno.

– Čuli ste od Hokinsa? – izazivao ga je Dok.

– Ne.

– Ko vam je onda rekao?

– To se vas ne tiče, mister. Ako ste baš toliko radoznali, samo ću reći da za to zna svako u salunu.

– Hokins vam je ispričao pojedinosti? – nije odustajao Dok.

– Šta time hoćete da kažete? – prosikta Hejg mršteći se.

– To da imam svedoka koji kaže da je Kejn Hokins ubio Itana Volkota.

– Svedoka?! – ponovi ovaj prezrivo se osmehujući. – Kakvog svedoka?

– Pa vi znate kako se on zove.

– Pazite šta govorite, Holideje... – upozorio ga je Hejg.

No, Dok se nije obazirao.

– Uveren sam da je Hokins došao pravo ovamo da vas obavesti o Volkotovoj smrti – nastavio je. – On vam je sigurno rekao da postoji svedok koji je video ubistvo.

U salunu je zavládala tišina.

Odmaknuvši stolicu, Hejg ustade. U trenutku se zacrveneo dok su mu na čelu izbile graške znoja.

– Holideje... – procedio je sa mržnjom – gubite se odavde!

Dok se pravio da ništa ne primećuje.

– Gde je Hokins? – upitao je mirno.

– Holideje... – ponovio je Hejg promuklo.

Dok spazi kako se Mandangova ruka spušta niže.

– Ja to ne bih pokušao, osim ako ne želiš da se nađeš na groblju! Ruke na sto!

Džoš Mandango se ukočio, a onda lagano stavio obe ruke na sto.

– Šta, dođavola, mislite ko ste? I kako se usuđujete da me ovako blatite? Vi niste nikakav šerif već običan revolveraš sa šerifskom zvezdom!

– Ja jesam šerif – odvratio je Dok naglašavajući svaku reč – i vi ćete mi odgovoriti na pitanje. Gde je Hokins?

Hejg je nervozno kršio prste.

– A otkud bih ja to znao? – obrecnuo se. – On je odrastao čovek i ja mu nisam dadilja! Nisam ga video celo popodne.

– Možda spava – dobacio je Vens Harper, pokušavajući da bude duhovit.

Niko se nije nasmejao. Ljudi su nepomično sedeli, ćutali i posmatrali Doka sa osećanjem nekog nejasnog iščekivanja.

– Noćas je Hokins ubio Itana Volkota – naglasio je Holidej odlučno – Hejg kaže da nije video Hokinsa već nekoliko sati, a ja sam ubeđen da laže. Siguran sam da je nedavno bio ovde, a neko od vas će to potvrditi. Hajde, recite mi gde je?

Niko se nije pomakao niti rekao ijednu reč. Samo se Džoš Mandango ružno iskezio.

– I računao sam s tim da ste kukavice – dobacio je Holidej prezrivo. – Dakle, moraću sam da ga potražim – dodao je i odlučnim korakom napustio salun.

Iza sebe je čuo neprijatni Mandangov kikut i zadovoljni Hejgov glas kojim je obavestavao ljude da ih časti besplatnim pićem. Zatim su se čuli glasni povići odobravanja koji su se ubrzo utopili u glasan žamor.

Taman kada je sišao sa trema i kora knuo na ulicu, došao je poziv iz mraka.

– Šerife! – začuo je i zastao spustivši ruku na revolver. U mraku je razabrao nejasnu siluetu nekog čoveka.

– Ja sam, Ros – začuo se poziv iz mraka. – Adi Ros.

Holidej je oprezno došao do ugla.

– Mislim da sam čuo za tebe, Adi. Ti si bio sa šerifom Boltom kada je ubijen, zar ne?

– To je bio moj drug. Ne mogu da dokazem, ali znam da je Hejg kriv za njegovu smrt – kazao je Ros promuklim glasom. – Znate, ja sam mnogo slušao o vama i ovih nekoliko dana vas posmatrao, šerife. Imam dosta iskustva i ubeđen sam da ste vi čovek koji nam može pomoći da pošaljemo Hejga na vešala.

– Samo ako dobijem pomoć, Adi – odvratio je Dok tiho. – I ako prethodno uhapsim Kejna Hokinsa.

– To je i razlog zbog koga sam se iskrao iz saluna – priznao je Ros.

– Istina je da je Hokins do nedavno sedeo sa Hejgom. Pored toga, u pravu ste i kada ste kazali da smo kukavice i plašljivci.

– Svi izuzev tebe – pohvalio ga je Dok.

– Ja nisam ništa naročito, ali prosto ne trpim nepravdu. Iako mi je Leo bio dobar drug, znao sam da nije dorastao Hejgu. A vi... vi zaista možete da im stanete na put – dodao je stari vatreno. – I da znate, video sam kuda je Hokins odjahao.

– Zaista?

– Otišao je ovom ulicom, pravo prema obali.

– Kada, Adi?

– Pre samo nekoliko minuta.

Dok klimnu glavom.

– Možda si hrabriji nego što misliš, prijatelju – odvratio je zadovoljno, potapšao ga po ramenu i požurio ka štali koja se nalazila iza zgrade za-

tvora. Žurno je osedlao svog Miga i uputio se niz polumračnu ulicu, istu onu kojom je nedavno prošao Kejn Hokins. Posle nekoliko minuta našao se na obali reke.

Bez zastoja je nastavio dalje gazeći plitku vodu koja je prskala pod konjskim kopitama. Vrlo brzo se našao na drugoj strani, zategao vođice i pogledao preko mesečinom obasjane ravnice. Sve je bilo tiho i mirno. Ništa se nije micalo.

Onda ga je ugledao.

Bio je to tanak, pokretan oblačić, jedva vidljiv pri mesečini, oblačić koji se brzo udaljavao od reke ka predelu kanjona i jaruga. Prikupivši vođice, Dok je poterao konja u galop. Pomno je pratio oblačak i posle dve milje izbio na jedno uzvišenje. Odatle je dosta jasno video konjanika koji se bližio kanjonima. Sa uzvišenja na kojem se nalazio mogao je da posmatra greben koji je presecio ravnice i spuštao se ka ulazu u jedan tesan kanjon. Ako bi krenuo ivicom grebena begunac bi ga teže primetio.

Zato je sjahao niz padinu, presekao jednu dugu vododerinu i nastavio još brže. Kada se našao u podnožju grebena krenuo je kosinom od granitnih stena i uskoro izbio na vrh. Vetar je počeo da duva u lice tako da je s naporom jahao duž kamenitog tla. Baciivši pogled naniže, ugledao je begunca skoro pred ulazom u kanjon. Onda je greben počeo naglo da se spušta, pa je morao da bude posebno pažljiv. Kada je stigao do kraja padine, konjanika nije bilo.

No, lako mu je našao trag i krenuo za njim kroz ždrelo široke dolje sa visokim i strmim kamenim stranama. Svuda okolo vladala je tišina. Približavajući se kanjonu, u daljini je ponovo ugledao konjanika. Bio je pred ulazom u uzan, kao nožem usečen ulaz u steni.

Poterao je konja dalje, a topot njegovih kopita prigušili su pesak i prašina. Začuo je zavijanje kojota, ali se nije okrenuo niti zaustavio, već je nastavio da prati trag kroz uzani kameniti klanac. Nešto kasnije, on se širio u lepezast ispust koji se nadnosio nad sledeći kanjon.

Begunac je jahao lagano i nalazio se tačno ispod njega. Držeći ruku na revolveru, strpljivo je sačekao da on konačno zastane, sjaše i počne da zavija cigaretu. Bio je to Hokins. Čak i sa te udaljenosti, Dok je prepoznao kratkonogog debeljka sa neurednom bradom. Lagano je sjahao i vodeći konja za uzdu, počeo pažljivo da se spušta strmom stazom. Kada je sišao, ostavio je konja iza stene i privukao se ivici ispusta. Kejn Hokins je stajao odmah ispod njega, naslonjen na jednu stenu. I dok je Holidej oprezno puzio prema njemu, bandit je prišao konju i iz bisaga izvadio bocu viskija.

Pre nego što ju je primeo usnama, Holidej je zagrmio: – Ruke uvis, Hokinse. Uhapšen si!

Bandit se u trenu ukočio.

Holidej je zapeo obarač i čuvši kratko i resko „klik“, Hokins se lagano

okrenuo i nekoliko trenutaka netremice zurio u cev revolvera.

– Daleko ste od grada, šerife – izustio je najзад, a glas mu je zvučao nekako šuplje i beživotno. – Rekao bih da ste previše ozbiljno shvatili svoj posao.

– Baci tu flašu! – naredio mu je Dok.

– Nas dvojica smo ljudi istog soja, zar ne? – dobacio je Hokins nastojeći da „omekša” stvar. – Zar ne bi bilo bolje da podelimo ovu flašu i porazgovaramo?

– Baci je! – ponovi Holidej grubo.

– U redu, u redu, šerife. Za šta me optužujete?

– Ti dobro znaš o čemu se radi, zar ne? Optužujem te za ubistvo Itana Volkota.

– Prljava drolja! – progundā bandit dunuvši kroz nos, ni ne pomišljajući da poriče svoje deló.

– Hokinse, otkopčaj opasač!

– I vi me hapsite samo na osnovu izjave jedne obične... drolje?

– Imaćeš dosta vremena da govoriš na suđenju.

– Na suđenju? – ponovi bandit s nevericom.

– Da, da, šta se čudiš? U Kulidžu će uskoro zavladatai red i zakon. Biće ti suđeno na sudu sa porotom, a onda ćeš biti obešen – naglasio je lagano. – Naravno, možda ću moći da ti spasem glavu. To će se desiti samo ako budeš sarađivao, odnosno, ako budeš dao izjavu koja će omću sa tvog vrata preneti na Hejgov.

– Idi dođavola! – prasnuo je Hokins.

– Tvoj opasač – podsetio ga je Dok hladno. – I ne pokušavaj nikakve glu-

pe trikove! Svestan si da ne možeš biti brži od mog prsta na obaraču!

– Idi u pakao, Holideje! – promrmeljao je ubica i počeo da otkopčava opasač.

– To što si na ovaj način odjahao iz grada biće shvaćeno kao bekstvo, samo da znaš. Bolje reći, biće posmatrano kao postupak čoveka koji se smatra krivim, pa je po gazdinom naređenju pobegao dok se stvari ne stišaju, odnosno, dok svedok ne bude uklonjen. Ali, odmah ti kažem da nisi uspeo...

– Nisam ubio Volkota – pokušao je bandit da se izvuče, nevoljno posmatrajući opasač sa revolverom koji je kliznuo na zemlju. – Bila je to samoodbrana. Posvađali smo se i morao sam da pucam kako ne bih bio ubijen.

– Ja imam druge podatke – dobaci Holidej mirno. – No, posle ćemo o tome. A sada, korak dalje od revolvera!

Hokins obrisa znoj sa čela.

– Ona je obična lažljivica! – kazao je ogorčeno. – Niko... nijedna porota neće verovati rečima jedne jeftine....

– To će se videti na sudu – prekinuo ga je Dok skidajući čelične lisice sa opasača. Zatim ih je bacio pred banditove noge i naredio: – Stavi ih sam, Hokinse.

Ovaj se bez reči sagnuo. Ruka ispružena da dohvati lisice zastala je samo nekoliko santimetara daleko od revolvera.

– Na tvom mestu ne bih ništa pokušavao – opomenuo ga je Dok.

Hokins je žestoko opsovao, a onda ipak nevoljno stavio lisice. Holidej je sjahao i uzeo opasač sa revolverom.

– Šta sada, Holideje?

– Bićeš moj prvi uhapšenik u ćeliji. Osim toga, dok budemo jahali nazad, imaćeš dosta vremena da razmisliš. Bilo bi dobro da budeš malo razumniji. Dovoljno je da svedočiš protiv Hejga, odnosno kažeš kako ti je on naredio da ubiješ Volkota i kako je kriv za smrt mnogih ljudi uključujući tu i Lea Bolta. U tom slučaju izbeći ćeš omču, druškane.

– Čuo si moj odgovor... nosi se!

– Jednom sam video uhapšenika koji je završio na konopcu – nastavio je Holidej ravnodušno. – Moram priznati da je u pitanju đavolski loš prizor. Bolje je ako ti konopac odmah slomi vrat, jer tada sve prođe brzo..

Hokins se znojio, i nervozno grizao usne.

– Nećeš me uplašiti, Holideje – odbrusio je najzad. – Isto kao i ja, i sam dobro znaš da nikada neću biti izveden pred sud.

– To se ne bih kladio, Hokinse!

Nekoliko trenutaka kasnije već su jahali prema gradu.

Ušli su u glavnu ulicu i shvatili da su pogašena skoro sva svetla. Baš kada su stigli pred zgradu zatvora, jedna silueta odvojila se od zida obližnje kuće i zakoračila na ulicu. Lice neznanca bilo je crveno i podnadulo, a noge.... prilično slabe. U pitanju je bio gradski pijanac koji se teturao tamo– amo vitlajući praznom bocom kao mačem. Bio je toliko pijan da se gotovo sudario sa Holidejem i njegovim vernim Migom.

Tek tada je zastao i bolje pogledao šerifa i njegovog uhapšenika.

– Kejne, šta to... – mucao je.

– Napred – naredio je Holidej Hokinsu i poterao konja pored pijanca.

Ali, umesto da poslušaj, Kejn Hokins je podigao ruke i zaprepašćenom pijancu pokazao lisice.

– Reci mister Hejgu šta se desilo! Odmah idi do njega!

Čovek se trepćući zablenuo u dvojicu konjanika koji su se lagano udaljili ostavivši ga na sredini ulice.

Za to vreme Holidej je otključao kancelariju, ćutke odveo Hokinsa do odeljka sa ćelijama i zatvorio ga u prvu. Neko vreme bandit je zurio u belo okrečeni zid, a onda se okrenuo prema Holideju koji je poslovaao oko pisaćeg stola.

– Za ovo ćeš umreti ... – prošaputao je i rukama čvrsto stegnuo hladne, gvozdene rešetke.

* * *

Već odavno je svanulo kada su ljudi počeli da se okupljaju ispred šerifske kancelarije. Nešto ranije Holidej je otkovao daske koje su zatvarale razbijeni prozor i pogledavši napolje, spazio Džošu Mandanga kako na konju prolazi ulicom. Nosio je pušku prebačenu preko ruke uperenu pravo na ulazna vrata zatvora.

Zatim im se pridružio Hejg praćen Harperom i Hosom Mekvinom. Svi su bili naoružani. Dakle, pomisli Dok, vest se pročula i sada će na ulici pred samom kancelarijom biti veoma zanimljivo. Među desetak radoznalaca sa druge strane nalazio se i nekadašnji šerif Luk Bekam, sada invalid. Stajao je na tremu ispred radnje i pušio želeći

lično da se uveri da se baš ovaj čuvar zakona usudio da uhapsi nekoga iz Hejgove družine.

Za to vreme Hejg se sa ljudima pridružio Mandangu koji se još malo približio zgradi i netremice gledao u ulazna vrata.

– Holideje! – viknuo je „gospodar grada” a njegov snažan, jasan glas odjeknuo je glavnom ulicom. – Ovde je Hejg. Izađi, hoću da razgovaramo!

Dok je lagano otključao vrata i širom ih otvorivši, izašao na trem. Zatim je iz futrole izvukao revolver i zadržao ga u desnoj ruci.

– Dobro jutro. Zar nije malo rano za ljubazne posete, Hejg?

– Možete da prekinete te glupe priče – odvratio je ovaj nervozno.

– Šta mogu da učinim za vas?

– Uhapsili ste Kejna Hokinsa?

– Da. Ništa ne brinite, sve je po zakonu. Pojedini sam uneo u dnevni protokol.

– Skratite priču!

– Hokins će biti optužen za ubistvo! – dobacio je Dok obraćajući se više građanima nego Hejgu.

– Vraga će biti optužen! – prasnuo je ovaj.

– Idite kući i ne pravite gužvu! – opomenuo ga je Holidej.

Ali, Trejsi Hejg nije mogao da se smiri.

– Dajte mi svedoka koji to tvrdi! – povikao je izazovno.

– Na suđenju – odvratio je Holidej hladno.

Trejsi Hejg sjaha i krenu mu u susret.

– Holideje, Kejn nije kriv... – rekao je jedva čujno.

– To vi kažete – odvrati Dok slegnuvši ramenima.

– To vam kažem i tvrdim.

– Pustiću da to porota odluči.

Zelenaš je zurio u njega očiju užarenih od mržnje.

– U redu, šerife, vi dakle hoćete borbu bez rukavica. Ja znam tu igru. Hoću da Kejn Hokins do zalaska sunca bude na slobodi ili ćemo mi doći da ga izvučemo!

– Takav postupak je kršenje zakona – konstatovao je Dok kratko. – To je upravo razlog koji tražim da bih vas strpao iza rešetaka, Hejg.

– Kršenje zakona?! – ponovio je ovaj podsmešljivo. – Revolveraškog zakona! Vi niste šerif, Holideje, ja vas ne priznajem!

– To je, bogami, loše, mister. Ja nosim šerifsku zvezdu i za to primam odgovarajuću platu. Prema tome, obaveza mi je da valjano obavim svoj posao – naglasio je kako bi ga ljudi na ulici mogli čuti. – I reći ću još jednom: Kejn Hokins je uhapšen i ostaće tamo do suđenja. Svako ko pokuša silom da ga izvuče biće uhapšen... ako bude toliko srećan ili ubijen... ako ne bude imao sreće. A sada se gubite sa ulice! Mislim da je vreme da se vratite kući na doručak.

Ali ni Hejg nije odustajao.

– Imate rok do zalaska sunca, Holideje. Ako ga do tade ne pustite, silom ćemo ga osloboditi!

– Samo preko mene mrtvog – mirno je odvratio Dok.

– Možda će tako i biti – odvrati Hejg lukavo se iskezivši. U sledećem trenutku dao je znak rukom i revolveraši su pošli za njim. Samo je Mandango nepomično stajao, još uvek držeći pušku preko ruke.

– Groblje je puno heroja, šerife – procedio je hladno, a onda se okrenuo i mirno odjahao.

Jedan po jedan, ljudi su se polako razišli. Stojeći još uvek na tremu. Dok je pogledao preko ulice ka čoveku sa drvenom nogom, bivšem šerifu Luku Bekamu.

– Hteo bih da porazgovaram sa tobom, Luk – dobacio je Holidej glasno.

Prosedu čovek izbornog lica samo ga je odmerio.

– Zauzet sam.

– Nisi zauzet kada stojiš ovde ovako rano i pušiš.

On se isceri.

– Možda sam ovde zato što sam se nadao da ću te videti mrtvog.

– Nemoj tako da pričaš, Bekame. Ipak si ti bivši šerif i razmišljaš na određeni način. Hajde, dođi da porazgovaramo – dodao je Dok, okrenuo se i laganim korakom ušao unutra. Sklonio je lonac sa kafom sa peći i sipao topli napitak u dve šolje. Iako je Bekam bio ljut, Holidej je znao da će doći.

I zaista, posle nekoliko trenutaka njegova krupna prilika pojavila se na pragu. Neko vreme se premišljao, a onda, lupkajući nogom, došao do stola.

– Ne treba mi tvoja kafa, Holideje – dobacio je glasno.

– Dobro. Ali neka stoji ovde. Možda se predomisliš. A sada sedi, molim te.

– Zašto si me zvao?

– U Kulidžu se dešavaju ozbiljne stvari. Šta ti misliš o svemu?

Bekam zažmuri i ipak otpi gutljaj kafe.

– Nisam ti naklonjen, Holideje, samo da znaš. Pored toga, ima jedna stvar u kojoj se slažem sa Hejgom. Ti si običan revolveraš sa metalnom zvezdom! Šetaš se ovuda i rugaš se onome što ta značka na tvojim grudima predstavlja!

– Tu se varaš, daleko sam od toga.

– Međutim – nastavio je Bekam bez gorčine – moram priznati da mi se dopalo kako si prošle noći sredio one bitange na igranci.

– Prošle noći desilo se nešto mnogo važnije – kazao je Dok. – Uhapsio sam Hokinsa.

– I šta očekuješ? Da te pohvalim i potapšem po leđima?

– Ne. Očekujem pomoć.

Bekam je zažmurio.

– Znači tako?

Dok klimnu glavom.

– Čuo si Hejga – kazao je. – Pošto ja neću pustiti Hokinsa, on će pokušati da ga silom izbavi. Ako uspe, sav trud koji sam uložio pokazaće se kao uzaludan i Kulidž će biti isto ono što je bio i pre mog dolaska, grad kojim vlada Trejsi Hejg. Bekame, trebaju mi ljudi sa oružjem.

– To će teško ići, Holideje.

– Zašto? Iskreno, nadao sam se da ćeš pristati da mi budeš zamenik.

– Dodavola, ti baš imaš petlju, čoveče! Dok je bio potpuno miran.

– Zašto ne prestaneš da se sažaljevaš, Bekame? Linkoln Siti se dogodio odavno, zar ne? Tačno je, ubio sam ti brata,

ali ako hožeš da budeš pošten onda ćeš priznati da je to i zaslužio. Tačno je da si i ti dobio metak, ali to je bila tvoja greška. Sada živiš u Kulidžu, vidiš šta se događa i sigurno ti nije svejedno. Zašto mi ne pomogneš?

Bekam se isceri.

– Izgleda da si zaboravio šta sam ti rekao, šerife? Jedina pomoć koju ti ja ovde mogu pružiti je da pomognem kada te budu nosili na groblje!

Holidej ga nezadovoljno odmeri.

– Dakle, odbijaš da pomogneš gradu zbog našeg sukoba koji se desio pre pet godina?

– Tačnije, neću da pomognem tebi, Holideje – progundao je Bekam i sa naporom ustao. – Zbogom! Doći ću kada te budu sahranjivali.

Dok mu nije odmah odgovorio. Tek kada je stigao do vrata kratko ga je pozvao – Luk?

– Šta još hoćeš, „šerife“?

– Mislim da je u pitanju nešto drugo.

– O čemu pričaš, Holideje? Rekao sam...

– Da, da, ali nisi rekao ono glavno, a to je da nemaš hrabrosti, Bekame. Zaklanjaš se iza priče o Linkoln Sitiju, jer ne smeš da priznaš da si kukavica! Jesam li u pravu?

Bekam ga je samo ljutito odmerio i, zalupivši vratima, izašao što je brže mogao. Holidej je čuo trupkanje njegove drvene noge po trotoaru, a onda se sve utišalo. Zapalio je cigaru i u istom trenutku iz ćelije začuo podrugljiv smeh.

– Zaveži, Hokinse! – naredio je.

– Hoću, Holideje, hoću – dobacio je bandit sarkastično. – Ali pre toga želim

nešto da ti kažem. Bekam je kukavica kao i svi ostali i tu si u pravu, šerife. Kada dođe veče bićeš sasvim sam, sam protiv mister Hejga i njegovih ljudi. Zato ti je bolje da se opametiš i odmah otključaš ova vrata!

Holidejevo lice bilo je kao bezizražajna maska.

– To svakako neću učiniti, Hokinse. Dao sam reč da ću u Kulidžu sprovesti zakon i to ću i uraditi. Uostalom, zašto to pričam tebi? Kao da ti možeš tako nešto da razumeš...

* * *

Bilo je prijatno nedeljno jutro i crkva je bila puna. Kada je hor završio sa pesmama, velečasni Krebtri je zauzeo svoje mesto iza predikaonice. Pomolio se zajedno sa vernicima, a onda lagano zatvorio bibliju u kožnom povezu.

– Današnje obraćanje će biti nešto drugačije – rekao je velečasni. – Kao član Gradskog odbora, ja sam jedan od onih koji su odgovorni što je jedan pustolov i kockar imenovan za šerifa. Znam da su neki kritikovali naš izbor, ali otkako Dok Holidej nosi značku u ovom gradu su neke stvari sasvim drugačije. Istina, naš sadašnji šerif nije onako bogobojažljiv kao što je bio Leo Bolt, ali ja verujem da je i on božje oruđe – kazao je Džonas Krebtri i namerno začutao sačekavši da njegove reči dopru do svesti slušalaca. Zatim je biranim rečima opisao situaciju u kojoj se Dok Holidej nalazi i objasnio zašto mu je potrebna pomoć.

– Kao propovednik svete crkve, ja vas ne mogu nagovoriti da uzmete oružje u ruke, ali svako neka stane pred lice Gospoda i odluči šta će učiniti. I ako neko odluči da pomogne šerifu i prijavi se kao pomoćnik, znajte da će imati moj blagoslov.

Vil Brent je zevnuo. Sedeo je u jednom od poslednjih redova i samo napola slušao. Velečasni je rekao da neće da drži propoved, a upravo je to činio. On je znao da te reči neće imati nikakvog uticaja. Nije verovao da će se naći bilo koji kandidat za samoubistvo.

Brent je skrenuo pogled sa sveštenika i pogledao Margaret koja je sedela za orguljama. Ona je bila glavni razlog njegovog dolaska u crkvu, a ne vera i propovedi velečasnog Krebtrija. Još odavno je bacio oko na nju i bio rešen da učini sve kako bi je dobio. No, kada se setio šta je sinoć video u trenu se uozbiljio. Margaret je pila kafu sa onim... šerifom na terasi, a pre nego što je krenuo prokletnik ju je zagrlio i poljubio. I sada je bio ljubomoran i obuzet besom. Nije joj ništa rekao, ali je osetio da se promenila.

Prenuo se iz razmišljanja kada je velečasni najavio završnu himnu. Svi su ustali i zapevali, a Vil Brent je sada bio još sigurniji da će većina naći neki izgovor i večeras ostati kod kuće. Već sada se zlobno osmehnuo zamišljajući taj prizor.

Kada sunce zađe Dok Holidej će stajati sam.

Bilo je već podne i ljudi su lagano izlazili iz crkve, zastajali da popričaju jedni

sa drugima ili pak sa velečasnim koji je svima ljubazno otpozdravljao.

– Hej, pogledajte ko dolazi! – uzviknuo je trgovac Bili Hilton koji je sa suprugom upravo krenuo kući.

Ljudi su prestali da pričaju i pogledali na tu stranu. Glavnom ulicom lagano su se približavala trojica konjanika: prvi je bio Džoš Mandango sa ironičnim osmehom na usnama, poznat svim građanima Kulidža. Zato su se njihovi pogledi zadržali na dvojici ljudi koji su jahali nekoliko koraka iza njega. Jedan je bio mršavko vučjeg lica, hladnih očiju, sa dva nisko pripasana revolvera na bedrima i kratkom puškom u ruci. Drugi je bio veoma mlad, stalno osmehnut, odeven u mrko kožno odelo koje mu je odlično pristajalo. Naravno, i on je imao nisko pripasan kolt sa drškom od srebra.

– Onaj visoki je Ben Voker – šapnuo je Hilton.

– A onaj... ko je onaj mladić? – dobio je neko.

– To je Džoe Kajtel zvani Bronko Kid – objasnio je Hilton. – Čini mi se da nam je Mandango doveo dvojicu najopasnijih tipova u pokrajini.

– Kao da ih Hejg već nema dovoljno – prokomentarisao je neko.

Konjanici su prišli bliže i tišina puna strepnje pritisnula je gomilu ispred crkve. Konačno, konjanici su se zaustavili ispred vernika.

Džo Kajtel je zategao vođice i upitao: – Ko je ovde sveštenik?

Propovednik mu priđe.

– Ja sam velečasni Krebtri – odvratio je stežući bibliju. – Zbog čega sam ti potreban?

Mladić se zakikota.

– Meni uopšte nisi potreban, ali nekom ćeš biti. I to vrlo brzo. Zato idi kući i pripremi posmrtni govor za Holidejev pogreb – dodao je muklo i ispitivački pogledao ljude oko sebe. – Nadam se da nijedan od vas poštenih, bogobojažljivih ljudi ne namerava da bude heroj. Ne želite valjda da velečasni mora da priprema više posmrtnih govora.

Brent je ispod oka odmerio sve one koji su stajali ispred crkve. Krebtrijeva propoved je možda bila uverljiva, ali su reči Bronko Kida bile daleko ubedljivije. To je osetio i sam sveštenik koji se nakašljao i muklo mu dobacio:

– Ti si dete đavola – dobacio je hrabro, gledajući revolveraša pravo u oči.

Bronko Kid spusti ruku na revolver.

– Budi srećan što nosiš tu mantiju, pope – progundao je preteći. – Do sada još nisam ubio nijednog. Ali nikad se ne zna. Uvek se može početi sa nečim, zar ne? – dodao je i neprijatno se iskezio.

Trojica konjanika su se udaljili, a ljudi su se žurno razišli svojim kućama. Svi su shvatili da senka smrti ponovo lebdi nad Kulidžom, pa su požurili da se udalje sa ulice i odahnu u tišini svojih domova.

Brent je pogledom potražio Margaret, ali nje nigde nije bilo. Obično je nedeljom posle crkve pozivan kod Krebtrijevih na ručak, no, sada se sve promenilo. Devojka je nestala, a velečasni je zabrinutim pogledom ispraćao ljude koji su žurili kućama.

Onda se Vil Brent setio gde bi Margaret mogla biti. Obišao je oko crkve sve do otvorenih bočnih vrata iza kojih je čuo neko kretanje. Širom ih je otvorio i ugledao Margaret: njena duga crna kosa presijavala se na suncu, a tesno pripijena tamnoplava haljina još više je isticala devojčine zanosne obline.

– Vile – kazala je znajući da je on na vratima. – Izvini, ali danas te ne mogu pozvati u našu kuću.

– Ima li neki poseban razlog za to? – upitao je tmurno.

– U stvari, ima.

– Da li je Holidej pozvan?

Ona ga oštro pogleda.

– Ako sam i pozvala mister Holideja, to se tebe ne tiče.

– Ne tiče me se! – ponovio je on ljutito. – Izgleda da si zaboravila da si moja devojka, Margaret? Pa ljudi od nas očekuju venčanje!

– Nikada nisam rekla da ću se udati za tebe, Vile Brente.

– Kazala si da ćeš razmiliti o tome.

– I razmislila sam.

On se lecnu. Već sledećeg trenutka našao se pored nje i rukom je obgrlio oko struka. Margaret se nije opirala, ali nije ga ni ohrabivala. Stajala je mirno, bez pokreta, spuštenih ruku i pognute glave.

– Bićemo dobri jedno prema drugom – obećao je mladić grozničavo.

– Vile, rekla sam da sam razmišljala o tome – ponovila je Margaret kolebljivo.

– I? – zapitao je mladić nestrpljivo.

– Ne mogu da se udam za tebe.

Brent je zurio u nju kao da nije dobro čuo. Još čvršće ju je stegao oko struka, ali se ona nekako izmigoljila. Ipak, nastavio je da je gleda sa nevericom osećajući kako ga obuzima bes.

– Šta?? – prošaputao je promuklo.

Margaret je uzdahnula i udaljila se korak-dva.

– Čuo si moj odgovor, Vile.

– Ali... kakav je to odgovor?

– Zaista mi je žao. Izvini...

– Izvini? – planuo je Vil pomamno. – A ja? Šta je sa mnom? Svi očekuju da ćeš se udati za mene i kada se to ne desi, biću predmet podsmeha! Svuda sam govorio da uskoro počinjemo pripreme...– odjednom je začutao i kora knuo unazad. – Sto mu gromova, znam šta je...

– Vile, nalaziš se u crkvi – rekla je koreći ga zbog nepristojnih reči.

– Dođavola – ponovio je Brent prkosno – znam zbog čega je do ovog došlo. Onaj prokleti kockar! Video sam vas sinoć na verandi. U prvom trenutku sam pomislio da se ponašaš kao luckasta devojčica i da je sve zbog mesečine. Ali sada vidim da te je potpuno zaludeo. I to najobičniji kockar i revolveraš! Sama si rekla da si protiv njegovog angažovanja.....

– To se izmenilo, Vile – prekinula ga je tiho.

– A kako je to moguće, Margaret? On je obično đubre i ti to znaš!

– Đubre? – ponovila je ona ljutito. – Pazi šta govoriš, Vile! Dok Holidej je pokušao da se odupre banditima i napravi nešto od ovog grada! A sećaš li se igranke i onih napasnika? Niko nije

smeo da im se suprotstavi... Niko, pa čak ni ti, čovek koji želi da se udam za njega. A onda se Holidej umešao i spasio me daljeg mučenja. On je čovek koga treba ceniti i poštovati – kazala je devojka odlučno, a onda čula samu sebe kako dodaje. – Čak i voleti!

Brent nije čuo njene poslednje reči. Razjaren odbijanjem, a naročito prebacivanjem da je kukavica, izleteo je napolje i kao furija prošao pored vlačnog Kriebtrija koji je pokušao nešto da mu kaže. Gotovo u trku je stigao do trgovine na uglu, a onda se uputio u jednu sporednu ulicu.

Zaustavio se tek u dubokoj senci jedne zgrade pokušavajući da se smiri. Sada će mu se smežati prijatelji, svi ljudi kojima je pričao da se uskoro ženi. To će možda nekako i preživati, ali ono drugo... Meseci sanjarenja o devojci koja mu je dozvolila samo nekoliko usputnih poljubaca, one neprospavane noći u kojima je mislio na nju i sanjao o trenutku kada će mu pripasti.

Sada je sve bilo gotovo, za tren se srušilo kao kula od karata. Pogledao je zgradu zatvora sa druge strane ulice i mržnja u njemu zatreperila je kao list na vetru. Ali, ima pravde. Kada sunce zađe, Hejgovi ljudi će doći i Dok Holidej će biti mrtav. Taj prokletnik neće moći da se odupre tolikim revolverašima koji znaju svoj posao. To ga je za tren smirilo i u momentu je shvatio šta hoće. Da, to je bilo to: želeo je da i on odigra svoju ulogu u uništenju Doka Holideja.

Donevši odluku uputio se ka „Pikovoj dami”. Pošto je bila nedelja, u salunu je

bilo malo ljudi. Samo su dvojica Hejgovih revolveraša igrali poker sa nekolicinom kauboja.

Brent je zastao razmišljajući da li da se vrati.

– Zdravo, Vile – začuo je nečiji mek, umilan glas.

Okrenuo se i na stolici pored šanka ugledao ridokosu Vandu, mladu devojku dečaćkog tela.

– Zdravo – odvratio je nezainteresovano.

– Ako tražiš mene, slobodna sam – dobacila mu je.

– Ne tražim te.

– Prošle nedelje si tražio.

– Pa šta?

Ona se zakikota.

– Vidim, obučen si u svečano odelo. Išao si tamo da vidiš lepu Krebtrijevu kćerku, je li tako? Samo ne zaboravi da ti ja mogu pružiti daleko više uživanja od te devojke koja...

On nervozno odmahnu rukom.

– Prekini da blebećeš i reci mi gde je mister Hejg?!

– Mislim da je u svojoj kancelariji – odvratila je devojka i začuđeno nabrala obrve.

– Idi i reci mu da želim da razgovaram sa njim – naredio je.

– Dobro – promrmljala je tiho.

Kada se Vanda udaljila, Brent je pogledao kroz prozor. Neki čovek lagano je išao ulicom, a onda se popeo na trem i počeo da otključava vrata radnje. Tek tada je prepoznao pogrebnika. Ha, možda je došao da spremi kovčeg za Holideja, pomislio je i zlobno se osmehnuo.

* * *

Jedan čas pre zalaska sunca dugačkom, opustelom ulicom Kulidža počeo je da duva hladan vetar. Stojeći pored otvorenih vrata, Holidej je posmatrao gradonačelnika Norisa koji je prelazio ulicu. Išao je lagano, od umora otežalim korakom.

Dok ga je čekao, ali mu je na licu već pročitao odgovor. U svakom slučaju, takav odgovor je i očekivao, jer je Kulidž u tom pogledu bio kao i svaki drugi grad. Građani su smatrali da su, predavši nekom značku, preneli na njega i svu odgovornost.

– Holideje – rekao je Tom Noris muko – sve sam pokušao.

– Uveren sam da jeste, gradonačelniče.

– Obišao sam ceo grad – rekao je prolazeći pored Doka pognute glave i sakrivajući se u hladovitosti šerifove kancelarije. – Rekao sam ljudima sve što je potrebno, baš onako kako smo se dogovorili. Objasnio sam da treba pokazati Hejgu da se ne boje, da svojim postupkom samo podržavaju red i zakon. Ipak, sve je bilo uzalud... – dodao je uz glasan uzdah. – Nemam volje da vam prepričavam sve te izgovore...

– I mislio sam da je to gubljenje vremena – odvratio je Dok suvo.

– Na jednom mestu sam gotovo uspeo. Otišao sam do Mardokovog rančatu, odmah izvan grada. On je član našeg Odbora i upoznali ste ga još prve noći po dolasku. I tako, nekolicina njegovih kauboja bila je voljna da pomogne, ali...

Šta se desilo?

– Onda je neko spomenuo Vokera i Kajtela i ... stvar je bila gotova. Ispao sam nesposoban...

– Nemojte se optuživati, mister.

– Ali moram! Čujte, Dok, danas sam razgovarao sa mnogim ljudima i svi se slažu da pustite tog prokletog Hokinsa. Jer, sami im se ne možete suprotstaviti.

Holidej odbi dim.

– Hokins će ostati u svojoj ćeliji.

Noris ga zadivljeno odmeri.

– Vi ste ponosit čovek, Holideje. Ponosit ili lud... Ja bih rado ostao sa vama, ali suviše sam star. Moja žena kaže...

– Vratite se vašoj ženi, mister.

Noris se gotovo iskrao napolje, a Dok je zatvorio vrata za njim.

Nad Kulidž se spustila tišina.

Holidej je napinio pušku i rezervni revolver i položio ih na sto. Zatim je stavio lonac za kafu na peć i seo.

Sada je mogao samo da čeka.

Baš kada je sipao kafu u šolju začuo je neki šum, sličan udaranju čekića u drvo. Odmah je nasuo još jednu kafu i kada je lupkanje za čas utihnulo, pozvao je glasno: – Uđi, Bekame. Vrata još nisu zaključana.

Sledećeg trenutka na pragu se pojavio bivši šerif: u ruci je nosio skraćenu dvocevku, a u opasaču dva revolvera.

– Hoćeš li kafu? – upita ga Dok. – Taman umesto one koju si jutros propustio.

Bekam se osmehnu

– Žena mi kaže da sam lud. Možda i jesam.

– Ko to zna, Bekame? Ali, šerifska zvezda je velika stvar i kada jednom uđe u krv, čovek je se teško oslobodi.

– Da, možda je tako. Ali, ja želim da sredim ovu bitangu Hejga koji je sasvim izmenio grad. Osim toga, hoću da zaustavim glasine o sebi koje kažu da sam napustio mesto šerifa u Linkoln Sitiju zato što sam se uplašio.

– Čuo sam tu priču. Prema tome, možda sam ovde samo da bi sebi i drugima nešto dokazao.

Na trotoaru su se začuli koraci.

– Ko je? – upitao je Dok izvukavši pištolj.

– Vil Brent?

– Brent? – uzviknu Luk Bekam sa nevericom. – Šta taj mali lupež ovde radi? – progundao je. – Hej, mali. Čisti se sa ulice! Ovde može postati mnogo vruće!

– Došao sam da pomognem i budem šerifov zamenik.

– Grom i pakao! – izustio je Bekam začuđeno.

– Uđi! – naredio je Dok.

Vrata su se otvorila i u prostoriju je ušao Vil Brent sa revolverom zadnutim za pojas.

– Gradonačelnik Noris reče da vam treba pomoć – kazao je okrenuvši se ka Doku.

U prvom trenutku on je hteo da ga pošalje kući. Kao ni Bekamu, ni njemu se taj momak nije svidao. Ali sunce je već zašlo, čas obračuna se bližio, a njemu je trebao još jedan borac.

– Da li si siguran?

– Naravno. Margaret je rekla da sam kukavica i ja sada želim...

– Dobro, sve mi je jasno – prekinuo ga je Dok. Dakle, i on je došao nešto da dokaže, pomislio je. Ali, sada nije imao vremena da misli o tome. Samo je klimnuo glavom i kroz prozor između dasaka pogledao na ulicu.

– U redu, pridruži nam se i preuzmi zadnja vrata

Trenutak kasnije ugledao je Hejga koji je, praćen Mandangom i Mekvinom, upravo izašao iz „Pikove dame”. Lagano su prešli ulicu i zastali na trotoaru ispred šerifove kancelarije.

– Holideje! – povikao je zelenaš glasno. – Da li me čujete?

– Naravno, Hejg. Šta želite?

– Vreme je isteklo, šerife. Ovo vam je poslednja šansa da pustite Kejna. Ponašajte se razumno i sve će biti u redu. Popićemo piće i mirno se rastati. Dakle, kakav je vaš odgovor?

– Mislim da ga znate, Hejg.

– Holideje, čoveče, prizovite se pameti! Zašto da se ubijamo kada možemo prirediti zabavu i ludo se provesti. To je...

– Mislim da vas zagovara – šapnu Holidej Bekamu.

– I ja mislim. Hoće da nam zadrži pažnju, a za to vreme... Možda se Voker i Kajtel šunjaju da bi nam se privukli...

– Hej, čekaj– promrmljao je Dok kome se učinilo da je čuo neki metalni zvuk, nešto nalik na stavljanje ključa u bravu. Zato se okrenuo i pogledao prema sporednim vratima.

– Gde je Brent?

– Pojma nemam... Maločas je bio kod tih vrata...

Dok se obazreo oko sebe i odjednom primetio da sa stola nedostaju dve stvari: svežanj ključeva i revolver. U dva koraka je prešao preko kancelarije i otvorio zasebni deo sa ćelijama. Došao je baš u pravom trenutku. Kada je otvorio vrata, Brent je dodavao Hokinsu revolver i spremao se da otključa bravu.

Ugledavši ga, Hokins je kriknuo. Dva pištolja opalila su jedan za drugim. I ovoga puta Holidej je bio brži. Njegov hitac pogodio je zatvorenika u rame i odbacio ga na zid. Uz tup udar, Hokins se zatim stropoštao na pod ispustivši revolver. U međuvremenu i Bekam je potegao: metak bivšeg šerifa prozujao je pored Doka i pogodio Brenta u grudi. Zateturavši se, pokušao je da koračne, ali usta su mu se napunila krvlju pa je bez reči pao na pod.

Holidej je hitro otključao vrata i ubacio telo u ćeliju. Zatim je požurio do svog „pomoćnika”.

– Odličan hitac, Bekame – kazao je tiho.

– Kejne. Da li si slobodan? – dozivao je prigušen glas spolja.

– I Hokins i Brent su u ćeliji – odvratio je Dok glasno.

– Onda je vreme za razgovor prošlo.

Sledećeg trena puške su zagrmale kao jedna: kuršumi su zasuli vrata oko brave i ona su se zatresla. Holidej je nanišanio i pogodio Harpera u grudi. Ovaj se izvio kao da je od gume, a onda, ispustivši pušku, pao na zemlju.

Zatim je zagrmela Bekamova puška i na čelu Džoš Mandanga našao se cr-

veni pečat. Nesvestan šta ga je snašlo, Meksikanac je zapanjeno razrogačio oči i tresnuo kao klada licem okrenutim ka zemlji.

Sa druge strane ulice doleteo je snažan plotun koji je prošao nešto iznad brave i sa treskom otvorio vrata. Holidej je ostavio Bekama pored prozora, a sam pohitao ka otvorenim vratima. Trojica revolveraša, Kajtel, Voker i Mekvin trčali su preko ulice. Kajtel je prvi stigao do trotoara ispred zgrade zatvora. U njegovim rukama zagrmela su oba revolvera. Jedan je okrznuo Doka po levoj strani grudi, a drugi ga je pogodio u butinu.

Smejući se kao lud, Kajtel je zastao i okrenuo revolver prema Luku Bekamu. Ali, nije stigao da povuče oroz, jer je Holidej, koji je zgrčen ležao na podu, opalio prvi. Metak je pogodio bandita u pleksus i odbacio ga nazad na trotoar. Krikivši od bola pokušao je da ustane, a onda se stropoštao nazad na ulicu grčeći se u samrtničkim ropcu.

Za to vreme, Voker i Mekvin su pritrčali prozoru i kundacima razvalili zakovane daske. Bekam je ustuknuo i pokušao da se izmakne, ali jedna puška je prasnula i pogodila bivšeg šerifa pravo u čelo.

– Sredili smo Bekama! – povikao je Mekvin trijumfalno. – Ostao je samo Holidej!

Iako je krvario, Dok je uspeo da ustane i osloni se na pisaći sto. Uperio je revolver prema vratima očekujući poslednji juriš.

Voker se pojavio prvi, oprezno korčajući sa puškom u rukama. Onda se začuo pucanj mada ni on ni Holidej nisu povukli oroz. Istog trenutka pogođeni revolveraš se pručio prema kancelariji ispustivši revolver na pod. Na leđima mu se širila velika crvena mrlja...

Pogledavši napolje, Dok je na suprotnoj strani ulice ugledao jednu siluetu. Bila je to Margo sa puškom koju je našla pored Harperovog tela.

– A ovo ti je metak za Itana Volkota! – kriknula je uperivši oružje na zaprepasćenog Hejga.

Mada u samrtničkim bolovima, Kajtel se malo pridigao i opalio. Kuršum je pogodio mladu ženu u grudi i njen krik se kao strašna opomena razlegao pustom ulicom. Odmah zatim, Holidej je zapucao i zauvek umirio Kajtela.

Onda su se začuli pucnji i iz drugih pušaka: kroz prozor kuće doktora Finlija, iz škole gde su bili trgovac Hilton i gradonačelnik Noris i sa drugih mesta. Prozori i vrata su se otvarali i ljudi su se sa oružjem u rukama pojavljivali bez straha.

Činilo se da je samrtnički krik mlade Margo probudio uspavanu savest grada.

Pokušavajući da iskoristi nastalu gužvu, Hejg je potrčao ka svom salunu. No, Holidejev izvik naterao ga je da stane. Ali, pre nego što je Dok bilo šta pokušao, razlegli su se hici sa svih strana, hici koji su imali samo jedan cilj: omraženog Trejsija Hejga.

Prošlo je svega nekoliko sekundi od prvog pucnja, a izrešetano telo „vlasnika” grada palo je na zemlju kao džak.

Onda je na glavnoj ulici zavládala tišina.

* * *

Kuršum izvađen iz Holidejeve rane ležao je na noćnom stočiću pored šolje sa kafom koju je malopre donela Margaret.

– Sada ćemo vas ostaviti da se odmorite – rekao je gradonačelnik Noris.

– Ne zamerite na gužvi, toliko ljudi je htelo da vas vidi i zahvali se. Jer, učinili ste sve da se ovaj grad uspravi i bori. Građani su saglasni da vas zamolimo da kao šerif još dugo ostanete u gradu.

– O tome ćete kasnije – kazala je Margaret uhvativši gradonačelnika ispod ruke. – Znaete da je doktor rekao da mu je neophodan odmor.

Noris je samo klimnuo glavom i tiho izašao.

– Konačno – uzdahnula je Margaret i sela na kraj Dokove postelje. – Šta kažeš na ove ponude?

– Ne znam ni sam.

– Ovom gradu si potreban, Džone. Naravno – dodala je pognuvši glavu – potreban si i meni...

Nežno ju je uhvatio za ruku.

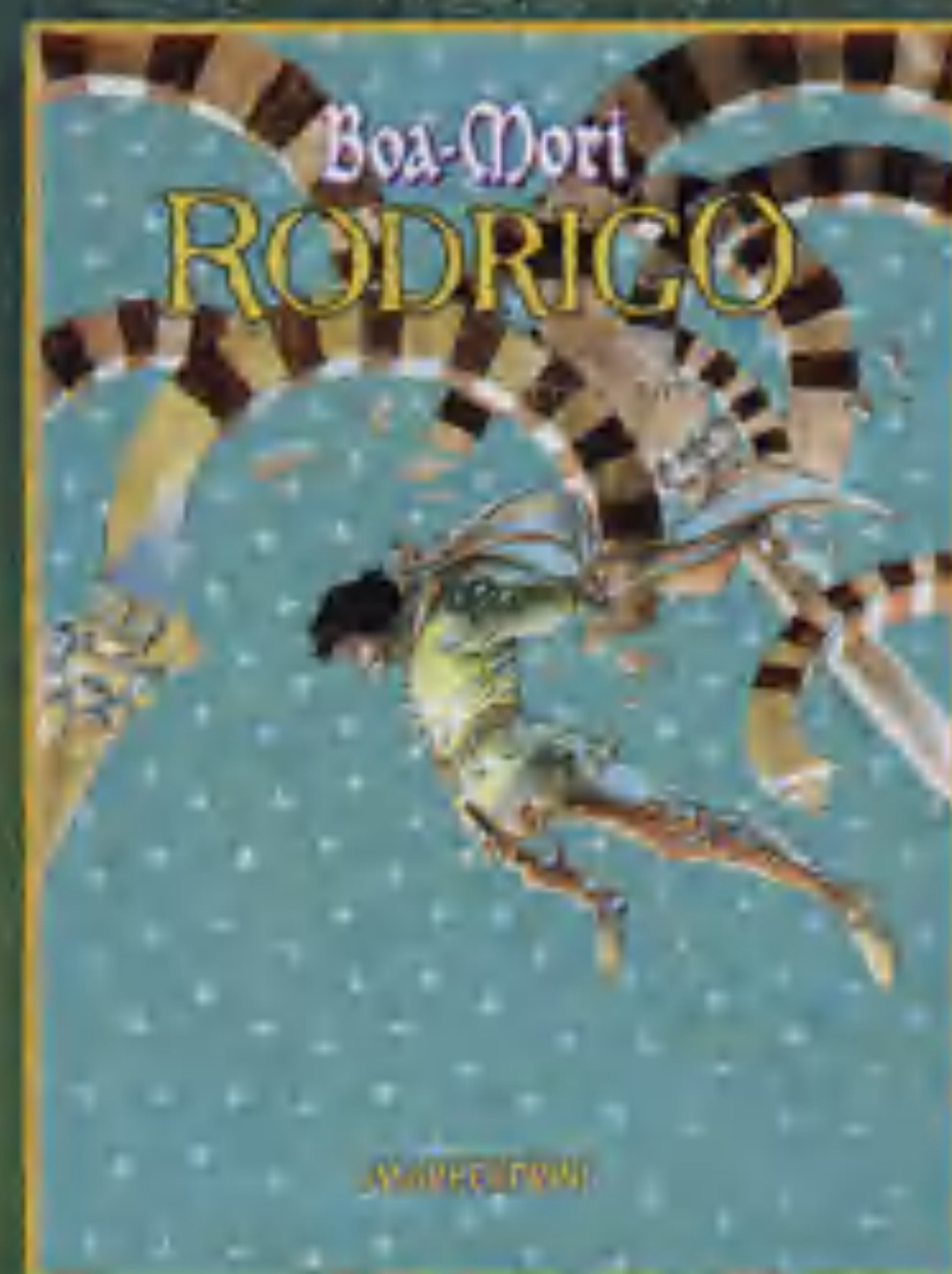
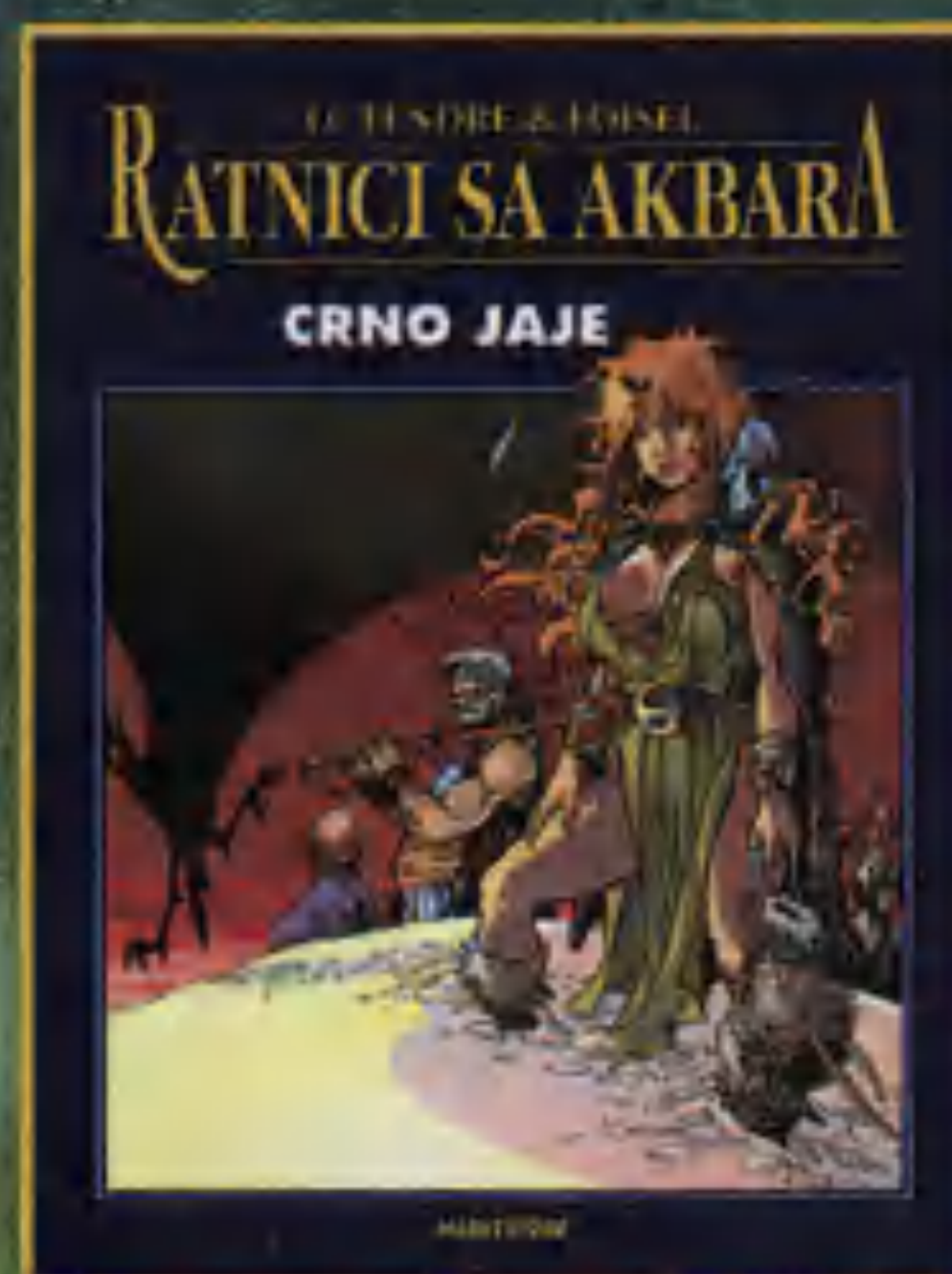
– To mi se mnogo više dopada. To, što sam potreban tebi.

Njeno lice sinu.

– Znači, ostaćeš sa nama?

– Hoću.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00528

9 770353 000002